ESIMESE ASTME KOHTU OTSUS (teine koda)

23. september 2009 *

Kohtuasjas T-183/07,

Poola Vabariik, esindajad: E. Ośniecka-Tamecka, seejärel T. Nowakowski, seejärel T. Kozek, seejärel M. Dowgielewicz ning lõpuks M. Dowgielewicz, M. Jarosz ja M. Nowacki,

hageja,

keda toetavad

Ungari Vabariik, esindajad: J. Fazekas, R. Somssich ja M. Fehér,

Leedu Vabariik, esindaja: D. Kriaučiūnas,

* Kohtumenetluse keel: poola.

ja

Slovaki Vabariik, esindaja: J. Čorba, hiljem B. Ricziová,

menetlusse astujad,

versus

Euroopa Ühenduste Komisjon, esindajad: U. Wölker ja K. Herrmann,

kostja,

keda toetab

Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriik, esindajad: Z. Bryanston-Cross ja C. Gibbs, keda abistas *barrister* H. Mercer, hiljem I. Rao ja S. Ossowski, keda abistas *barrister* J. Maurici,

menetlusse astuja,

mille ese on nõue tühistada täielikult või osaliselt komisjoni 26. märtsi 2007. aasta otsus K(2007) 1295 (lõplik) riikliku kasvuhoonegaaside saastekvootide jaotuskava kohta, mille Poola Vabariik on esitanud ajavahemiku 2008–2012 kohta kooskõlas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 13. oktoobri 2003. aasta direktiiviga 2003/87/EÜ, millega luuakse ühenduses kasvuhoonegaaside saastekvootidega kauplemise süsteem ja muudetakse nõukogu direktiivi 96/61/EÜ (ELT L 275, lk 32; ELT eriväljaanne 15/07, lk 631),

EUROOPA ÜHENDUSTE
ESIMESE ASTME KOHUS (teine koda),

koosseisus: esimees I. Pelikánová, kohtunikud K. Jürimäe (ettekandja) ja S. Soldevila Fragoso,

kohtusekretär: ametnik K. Pocheć,

arvestades kirjalikus menetluses ja 10. veebruari 2009. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

otsuse

Õiguslik raamistik

I. *Rahvusvahelised ja ühenduse õigusnormid, mis puudutavad Ühinenud Rahvaste Organisatsiooni kliimamuutuste raamkonventsiooni ja Kyoto protokolli*

1 New Yorgis 9. mail 1992 vastu võetud Ühinenud Rahvaste Organisatsiooni kliimamuutuste raamkonventsiooni (edaspidi „raamkonventsioon"), mis on Euroopa Ühenduse nimel heaks kiidetud nõukogu 15. detsembri 1993. aasta otsusega 94/69/EÜ Ühinenud Rahvaste Organisatsiooni kliimamuutuste raamkonventsiooni sõlmimise kohta (EÜT 1994, L 33, lk 11; ELT eriväljaanne 11/19, lk 167), lõppeesmärk on saavutada kasvuhoonegaasi kontsentratsiooni stabiliseerumine atmosfääris tasemeni, mis hoiaks ära ohtlikke inimtekkelisi kliimasüsteemi häireid. Raamkonventsiooni I lisas on toodud osalisriikide nimekiri, milles on ka Poola Vabariik, kes on selles liigitatud turumajandusele üleminevate riikide kategooriasse. Raamkonventsioon jõustus ühenduses 21. märtsil 1994. Poola Vabariik ratifitseeris raamkonventsiooni 28. juulil 1994 ja see jõustus seal 26. oktoobril 1994.

2 Raamkonventsiooni lõppeesmärgi saavutamiseks võeti 11. detsembril 1997 vastu raamkonventsiooni Kyoto protokoll (otsus 1/CP.3 „[…] raamkonventsiooni Kyoto protokolli vastuvõtmine"). Kyoto protokolli A lisas on toodud kasvuhoonegaaside nimekiri ja Kyoto protokolliga hõlmatud majandusharude/heiteallika liikide nimekiri. Kyoto protokolli B lisas on toodud Kyoto protokolli osaliste nimekiri koos nende arvuliselt väljendatud kohustustega piirata või vähendada heitkoguseid.

3 Euroopa Liidu Nõukogu võttis 25. aprillil 2002 vastu nõukogu otsuse 2002/358/EÜ, mis käsitleb […] raamkonventsiooni Kyoto protokolli heakskiitmist Euroopa Ühenduse nimel ja sellega võetavate ühiste kohustuste täitmist (EÜT L 130, lk 1; ELT eriväljaanne 11/42, lk 24). Kyoto protokoll ja selle A ja B lisad on ära toodud otsuse 2002/358 I lisas. Tabel arvandmetes väljendatud heitkoguste vähendamise või piiramise kohustuste kohta, mille eesmärk on kindlaks määrata ühendusele ja liikmesriikidele eraldatud vastavad heitkogused kooskõlas Kyoto protokolli artikliga 4, on toodud otsuse 2002/358 II lisas.

4 Poola Vabariik omalt poolt ratifitseeris Kyoto protokolli 13. detsembril 2002. Kyoto protokoll jõustus ühenduses ja Poola Vabariigis 16. veebruaril 2005.

II. *Ühenduse kasvuhoonegaaside saastekvootidega kauplemise süsteemi puudutavad õigusnormid*

5 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 13. oktoobri 2003. aasta direktiivi 2003/87/EÜ (millega luuakse ühenduses kasvuhoonegaaside saastekvootidega kauplemise süsteem ja muudetakse nõukogu direktiivi 96/61/EÜ (ELT L 275, lk 32; ELT eriväljaanne 15/07, lk 631; edaspidi „direktiiv"), muudetud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 27. oktoobri 2004. aasta direktiiviga 2004/101/EÜ (ELT L 338, lk 18)) artikkel 1 sätestab:

„Käesoleva direktiiviga luuakse ühenduses kasvuhoonegaaside saastekvootidega kauplemise süsteem […], mille eesmärk on vähendada tulemuslikult ja majanduslikult tõhusalt kasvuhoonegaaside heitkoguseid."

6 Direktiivi artikkel 9 kõlab järgmiselt:

„1. Iga artikli 11 lõigetes 1 ja 2 nimetatud ajavahemiku kohta töötab iga liikmesriik välja siseriikliku kava, milles esitatakse nende kvootide üldkogus, mida kavatsetakse kõnealuseks ajavahemikuks eraldada, ja kuidas neid eraldada. Kava peab põhinema objektiivsetel ja läbipaistvatel kriteeriumidel, sealhulgas III lisas loetletud kriteeriumidel, võttes nõuetekohaselt arvesse üldsuse märkusi. Ilma et see piiraks asutamislepingu kohaldamist, töötab komisjon hiljemalt 31. detsembriks 2003 välja juhised III lisas loetletud kriteeriumide rakendamiseks.

Artikli 11 lõikes 1 nimetatud ajavahemikku käsitlev kava avaldatakse ja sellest teatatakse komisjonile ja teistele liikmesriikidele hiljemalt 31. märtsil 2004. Järgnevate ajavahemike puhul avaldatakse kava ja sellest teatatakse komisjonile ja teistele liikmesriikidele vähemalt 18 kuud enne asjaomase ajavahemiku algust.

2. Siseriiklike saastekvootide eraldamise kavad vaadatakse läbi [direktiivi] artikli 23 lõikes 1 nimetatud komitees.

3. Komisjon võib kolme kuu jooksul pärast seda, kui liikmesriik on siseriikliku saastekvootide eraldamise kava lõike 1 kohaselt esitanud, kava või selle mõne aspekti tagasi lükata põhjusel, et see ei vasta III lisas loetletud kriteeriumidele või artiklile 10. Liikmesriik teeb artikli 11 lõikele 1 või 2 vastava otsuse üksnes juhul, kui komisjon kavandatavad muudatused heaks kiidab. Komisjon peab tagasilükkamise otsust põhjendama."

7 Direktiivi artikli 11 lõige 2 näeb ette:

„1. jaanuaril 2008 algava viieaastase ajavahemiku ja iga järgneva viieaastase ajavahemiku puhul otsustab iga liikmesriik selleks ajavahemikuks eraldatavate saastekvootide üldkoguse ja algatab menetluse nende kvootide eraldamiseks iga käitise käitajale. See otsus tehakse vähemalt 12 kuud enne asjaomase ajavahemiku algust ning see põhineb liikmesriigi artikli 9 kohaselt väljatöötatud siseriiklikul saastekvootide eraldamise kaval ja on kooskõlas artikliga 10, võttes nõuetekohaselt arvesse üldsuse märkusi."

8 Direktiivi III lisa loetleb 12 riiklikule jaotuskavale kohaldatavat kriteeriumi. III lisa kriteeriumid 1–3, 5, 6, 10 ja 12 sätestavad vastavalt järgmist:

„1. Asjaomaseks ajavahemikuks eraldatavate saastekvootide üldkogus peab vastama liikmesriigi kohustusele piirata oma heitkoguseid vastavalt otsusele 2002/358 ja Kyoto protokollile, võttes arvesse ühelt poolt üldiste heitkoguste osa, mida need kvoodid esindavad võrreldes käesolevas direktiivis käsitlemata allikatest pärinevate heitkogustega, ja teiselt poolt iga riigi energiapoliitikat, samuti peavad need olema kooskõlas riikide kliimamuutuste programmidega. Eraldatavate saastekvootide üldkogus ei või olla suurem, kui on tõenäoliselt vaja käesoleva lisa kriteeriumide rangeks kohaldamiseks. Enne aastat 2008 peab kõnealune kogus olema kooskõlas meetmetega, mille kaudu iga liikmesriik püüab saavutada või ületada otsusele 2002/358 ja Kyoto protokollile vastavat eesmärki.

2. Eraldatavate saastekvootide üldkogus peab olema kooskõlas otsuse 93/389/EMÜ kohaselt antava hinnanguga, mis käsitleb liikmesriikide tegelikke ja kavandatavaid edusamme ühenduse kohustuste täitmisel.

3. Eraldatavate kvootide kogused peavad olema kooskõlas käesolevas süsteemis käsitletud tegevusalade potentsiaaliga, sealhulgas tehnoloogilise potentsiaaliga, heitkoguseid vähendada. Liikmesriigid võivad kvootide jaotuse aluseks võtta igast tegevusalast tulenevad kasvuhoonegaaside keskmised heitkogused toote kohta ja igal tegevusalal saavutatavad edusammud.

[…]

5. Vastavalt asutamislepingu, eriti selle artiklite 87 ja 88 nõuetele ei diskrimineeri kava mingeid ettevõtteid ega sektoreid ega anna teatavatele ettevõtetele ega tegevusaladele põhjendamatut eelist.

6. Kava sisaldab teavet selle kohta, kuidas suudavad uued osalejad asjaomases liikmesriigis ühenduse kavas osalemist alustada.

[…]

10. Kava sisaldab loetelu käesolevas direktiivis käsitletud käitistest ja saastekvootide kogustest, mida igale käitisele eraldada kavatsetakse.

[…]

12. Kavas täpsustatakse [tõendatud heitkoguste vähendamise ühikute] ja [heitkoguste vähendamise ühikute] maksimumkogus, mida käitajad võivad ühenduse süsteemis kasutada, igale käitisele eraldatud saastekvootide protsendimäärana. Kõnealune protsendimäär on kooskõlas liikmesriigi Kyoto protokolli ja ÜRO kliimamuutuste raamkonventsiooni või Kyoto protokolli põhjal vastu võetud otsuste kohaste täiendavate kohustustega."

Vaidluse taust

9 Poola Vabariik esitas 30. juuni 2006. aasta kirjaga Euroopa Ühenduste Komisjonile kooskõlas direktiivi artikli 9 lõikega 1 riikliku jaotuskava ajavahemiku 2008–2012 kohta (edaspidi „jaotuskava"). Jaotuskava kohaselt kavatses Poola Vabariik eraldada direktiiviga hõlmatud siseriiklikule tööstusele keskmise iga-aastase üldkogusena 284,648332 miljonit tonni süsinikdioksiidi ekvivalenti.

10 Jaotuskavaga oli kaasas Poola keskkonnaministri 29. juuni 2006. aasta kiri komisjonile, milles oli märgitud, et „varasemaid andmeid sisaldavad tabelid ja eespool nimetatud suuniste lisas 10 mainitud heitkoguste prognoosid edastatakse komisjonile kohe pärast oluliste ajakohastatud andmete saamist" ning et „[k]äitiste käitajate nimekirja lõplik versioon ja arvandmed neile eraldatud saastekvootide kohta edastatakse komisjonile pärast nende vastuvõtmist ministrite nõukogus".

11 Komisjon märkis Poola Vabariigile saadetud 30. augusti 2006. aasta kirjas, et jaotuskava osutus esmasel uurimisel ebatäielikuks ja et selles uurimisjärgus ei olnud see kooskõlas direktiivi III lisa kriteeriumidega nr 2 ja 5. Ta palus seetõttu Poola Vabariigil 10 tööpäeva jooksul vastata mitmele küsimusele ja täiendava teabe nõudele. Komisjon lisas, et ta saab jaotuskava kohta seisukoha võtta hiljemalt kolme kuu jooksul pärast täielike andmete kättesaamist.

12 Poola keskkonnaministeeriumi aseriigisekretär palus komisjonil 30. oktoobri 2006. aasta kirjas pikendada 30. augusti 2006. aasta kirjale vastuse esitamiseks ette nähtud tähtaega 2006. aasta novembri kolmanda nädala lõpuni ning kinnitas muu hulgas, et see lisaaeg võimaldaks tal ette valmistada täpse teabe ja täpsustada olulisi aspekte, mille tulemusel saaks komisjon läbi viia esitatud dokumendi nõuetekohase ja tõeliselt täieliku hindamise.

13 Poola Vabariik vastas 30. augusti 2006. aasta kirjale 29. detsembri 2006. aasta kirjaga. 9. jaanuari 2007. aasta kirjas edastas ta lisateavet.

14 Komisjon võttis 26. märtsil 2007 direktiivi artikli 9 lõike 3 alusel vastu otsuse K(2007) 1295 (lõplik) jaotuskava kohta (edaspidi „vaidlustatud otsus”). Vaidlustatud otsuses järeldas komisjon sisuliselt, et rikutud on mitut direktiivi III lisa kriteeriumi, ja vähendas seetõttu jaotuskavas esitatud saastekvootide aastast üldkogust 76,132937 miljoni tonni süsinikdioksiidi ekvivalendi võrra, määrates selle ülempiiriks 208,515395 miljonit tonni süsinikdioksiidi ekvivalenti.

15 Vaidlustatud otsuse resolutsioon kõlab järgmiselt:

„Artikkel 1

Direktiivi artikli 11 lõikes 2 sätestatud esimest viieaastast ajavahemikku hõlmava […] jaotuskava järgmised aspektid ei ole kooskõlas järgmiste kriteeriumitega.

1. Direktiivi III lisa kriteeriumid [nr] 1[–] 3: kavandatud saastekvootide üldkoguse osa, mis vastab 76,132937 miljonile tonnile süsinikdioksiidi ekvivalendile aastas, käitiste arvu vähenemisest tulenevale korrigeerimise tasemele ja ühe viiendiku Poola [Vabariigi] poolt direktiivi artikli 13 lõike 2 alusel eraldatud saastekvootide üldkogusele, ei vasta otsuse 280/2004/EÜ kohaselt teostatud hinnangutele ja ei ole kooskõlas heitkoguste vähendamise süsteemiga hõlmatud tegevusalade potentsiaaliga, sealhulgas tehnoloogilise potentsiaaliga. Osa on vähendatud saastekvootide võrra, mis on eraldatud direktiiviga hõlmatud käitisi puudutavate projektide tõttu, mis olid 2005. aastal kasutusel ja mille tulemusel oli sel samal aastal võimalik heitkoguseid piirata või vähendada põhjendatud ja kontrollitud andmete ulatuses. Saastekvootide üldkoguse osa, mis on potentsiaalselt 6,2884 miljonit tonni süsinikdioksiidi ekvivalenti aastas, mis vastab põletuskäitiste heitkogustele, kuivõrd need heitkogused ei ole seotud üksnes uute tegevusalade arendamisega nende käitiste poolt ning ei tugine põhjendatud ja kontrollitud andmetele vastavalt […] jaotuskava üldmetoodikale.

2. Direktiivi III lisa kriteerium [nr] 5: teatavate käitiste saastekvoodid ületavad nende käitiste prognoositud vajadusi, mis on tingitud varajaste meetmete eest saadud tasu ja biomassi või koostootmise kasutamisest.

3. Direktiivi III lisa kriteerium [nr] 6: teave selle kohta, kuidas suudavad uued osalejad ühenduse süsteemis osalemist alustada.

4. Direktiivi III lisa kriteerium [nr] 10: Poola [Vabariigi] kavatsus kanda esialgu koksitootmissektori käitistele kavandatud saastekvoodid elektrijaamadele, juhul kui need käitised müüvad elektrijaamadele koksigaasi.

5. Direktiivi III lisa kriteerium [nr] 12: 25%-ne kontrollitud heitkoguste vähendamise ja heitkoguste vähendamise ühiku maksimumkogus, mida käitajad võivad ühenduse süsteemis kasutada igale käitisele eraldatud saastekvootide protsendimäärana, ei ole kooskõlas Poola [Vabariigi] Kyoto protokollist tulenevate täiendavate kohustustega ning […] raamkonventsiooni või Kyoto protokolli alusel vastu võetud otsustega, kuna see ületab 10% künnist.

Artikkel 2

[…] jaotuskava suhtes ei esitata vastuväiteid, tingimusel et selles jaotuskavas tehakse mittediskrimineerival viisil järgmised muudatused ja teatatakse sellest komisjonile võimalikult kiiresti, võttes arvesse ajavahemikku, mis on vajalik riiklike menetluste teostamiseks liigse viivituseta.

1. Ühenduse süsteemi raames eraldatavate saastekvootide üldkogust vähendatakse 76,132937 miljoni tonni süsinikdioksiidi ekvivalendi, käitiste arvu vähenemisest tuleneva korrigeerimise taseme ja ühe viiendiku Poola [Vabariigi] poolt direktiivi artikli 13 lõike 2 alusel eraldatud saastekvootide üldkoguse võrra. Täiendavatele põletuskäitistele eraldatud saastekvoodid määratakse kindlaks […] jaotuskavaga ettenähtud üldmetoodika kohaselt ning heitkoguste põhjendatud ja kontrollitud andmete alusel, mis puudutab ainult nende uusi tegevusalasid, samas kui üldkogust vähendatakse eespool nimetatud käitistele eraldatud saastekvootide ja nende käitiste aastasele reservile vastava 6,2884 miljoni tonni süsinikdioksiidi ekvivalendi vahe võrra. Üldkogust suurendatakse saastekvootide võrra, mis on eraldatud direktiiviga hõlmatud käitisi puudutavate projektide eest, mis olid juba 2005. aastal kasutusel ja mille tulemusel vähendati või piirati 2005. aastal nende käitiste heitkoguseid, tingimusel et see vähenemine või piiramine tugineb põhjendatud ja kontrollitud andmetele.

2. Varajaste meetmete, biomassi või koostootmise kasutamise eest antava tasu kohaldamisel ei ületa käitiste saastekvoodid nende käitiste prognoositud vajadusi.

3. Direktiivi III lisa kriteeriumite ja artikli 10 kohaselt esitatakse teavet selle kohta, kuidas suudavad uued osalejad ühenduse süsteemis osalemist alustada.

4. Kogu riigi territooriumil tegutsevale ja […] jaotuskavas nimetatud käitisele eraldatud saastekvootide kogust ei muudeta muude sellel territooriumil asuvate käitiste sulgemise tõttu; […]

5. Kontrollitud heitkoguste vähendamise ja heitkoguste vähendamise ühikute ülempiiri, mida käitajad võivad ühenduse süsteemis kasutada ja mis on igale käitisele eraldatud saastekvootide protsendimäärana, vähendatakse selliselt, et see ei ületaks 10% künnist.

Artikkel 3

1. Ei tohi ületada […] jaotuskava kohaselt Poola [Vabariigi] poolt selles kavas nimetatud käitistele ja uutele osalejatele eraldatavat saastekvootide iga-aastast keskmist üldkogust, mis on 208,515395 miljonit tonni süsinikdioksiidi ekvivalenti ja mida on vähendatud esiteks käitiste arvu vähenemisest tuleneva korrigeerimise taseme ja ühe viiendiku Poola [Vabariigi] poolt direktiivi artikli 13 lõike 2 alusel eraldatud saastekvootide üldkoguse ulatuses ning teiseks täiendavatele põletuskäitistele eraldatud saastekvootide ja nende käitiste iga-aastasele reservile vastava 6,2884 miljoni tonni vahe võrra, ning suurendatud saastekvootide võrra, mis on eraldatud direktiivi reguleerimisalasse kuuluvaid käitisi puudutavate projektide tõttu, mis on 2005. aastal

kasutusel ning mis samal ajavahemikul võimaldasid vähendada või piirata heitkoguseid, kuivõrd see vähendamine või piiramine tuleneb üksnes nende tegevusalade laiendamisest, ning tuginevad põhjendatud ja kontrollitud andmetele.

2. […] jaotuskava võib muuta ilma komisjoni eelneva nõusolekuta, kui tegemist on muudatustega saastekvootide üldkoguse raames üksikkäitistele eraldatavate saastekvootide kohta, mis tulenevad andmete kvaliteedi tehnilistest parandustest või tasuta eraldatavate saastekvootide koguse vähendamisest direktiivi artiklis 10 sätestatud määral.

3. Kõikidest […] jaotuskava muudatustest, mis tehakse artiklis 1 osutatud vastuolude parandamiseks, kuid mis erinevad artiklis 2 nimetatutest ja mille puhul on nõutav direktiivi artikli 9 lõike 3 kohaselt komisjoni eelnev nõusolek, tuleb teatada komisjonile võimalikult kiiresti, võttes arvesse ajavahemikku, mis on vajalik riiklike menetluste teostamiseks liigse viivituseta. Kõik muud […] jaotuskava muudatused, välja arvatud need, mis tehakse kooskõlas käesoleva otsuse artikliga 2, ei ole lubatud.

Artikkel 4

Käesolev otsus on adresseeritud Poola Vabariigile.” [mitteametlik tõlge]

Menetlus ja poolte nõuded

16 Poola Vabariik esitas hagiavalduse, mis saabus Esimese Astme Kohtu kantseleisse 28. mail 2007.

17 Poola Vabariik esitas samal päeval Esimese Astme Kohtusse eraldi dokumendina taotluse lahendada kohtuasi Esimese Astme Kohtu kodukorra artikli 76a kohaselt kiirendatud menetluses. Esimese Astme Kohus (viies koda) jättis selle taotluse 10. juuli 2007. aasta määrusega rahuldamata.

18 Seoses Esimese Astme Kohtu kodade koosseisu muutmisega kuulub ettekandja-kohtunik teise koja koosseisu, millele käesolev asi on seetõttu määratud.

19 Poola Vabariik esitas 7. septembril 2007 Esimese Astme Kohtusse ajutiste meetmete kohaldamise taotluse, milles ta palus Esimese Astme Kohtu presidendil peatada vaidlustatud otsuse kohaldamine. Esimese Astme Kohtu president jättis 9. novembri 2007. aasta määrusega selle taotluse rahuldamata.

20 Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriik esitas 24. augustil 2007 Esimese Astme Kohtusse avalduse menetlusse astumiseks komisjoni nõuete toetuseks. Esimese Astme Kohtu teise koja esimees rahuldas selle avalduse 5. oktoobri 2007. aasta määrusega. Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriik esitas oma menetlusse astuja seisukohad 19. detsembril 2007. Poola Vabariik ja komisjon esitasid 7. märtsil 2008 Esimese Astme Kohtule esitatud dokumentidega oma märkused Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriigi menetlusse astuja seisukohtade kohta.

21 Leedu Vabariik esitas 16. oktoobril 2007 Esimese Astme Kohtule avalduse menetlusse astumiseks Poola Vabariigi nõuete toetuseks. Esimese Astme Kohtu teise koja esimees tuvastas 19. novembri 2007. aasta määruses, et see avaldus oli esitatud vastavalt kodukorra artiklile 115, kuid pärast kodukorra artikli 115 lõikes 1 ette nähtud kuuenädalast tähtaega. Seda arvestades rahuldas Esimese Astme Kohtu teise koja esimees küll mainitud avalduse, kuid piiras samal ajal Leedu Vabariigi õigusi vastavalt kodukorra artikli 116 lõikes 6 ettenähtule.

22 Slovaki Vabariik ja Ungari Vabariik esitasid Esimese Astme Kohtule vastavalt 7. ja 20. veebruaril 2008 avalduse menetlusse astumiseks Poola Vabariigi nõuete toetuseks. Esimese Astme Kohtu teise koja esimees tuvastas 10. aprilli 2008. aasta määruses, et need avaldused olid esitatud vastavalt kodukorra artiklile 115, kuid pärast kodukorra artikli 115 lõikes 1 ette nähtud kuuenädalast tähtaega. Seda arvestades rahuldas Esimese Astme Kohtu teise koja esimees küll need avaldused, kuid piiras samal ajal Slovaki Vabariigi ja Ungari Vabariigi õigusi vastavalt kodukorra artikli 116 lõikes 6 ettenähtule.

23 Poola Vabariik palub Esimese Astme Kohtul:

– tühistada vaidlustatud otsus täielikult või osaliselt;

– mõista kohtukulud välja komisjonilt.

24 Komisjon, keda toetab Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriik, palub Esimese Astme Kohtul:

– jätta hagi rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja Poola Vabariigilt.

Õiguslik käsitlus

25 Nagu nähtub Poola Vabariigi esitatud väidete kokkuvõttest, mis on toodud hagiavalduse viimases osas „Nõuded", soovitakse nende väidetega tõendada, et vaidlustatud otsuse „võttis komisjon vastu vaatamata sellele, et tal puudus selleks pädevus, rikkudes menetlusnorme ja EÜ asutamislepingu sätteid ning ületades talle antud volitusi".

26 Täpsemalt on Poola Vabariik oma hagi põhjenduseks esitanud üheksa väidet, mille kohaselt on sisuliselt esiteks rikutud direktiivi sätteid, st artikli 9 lõikeid 1 ja 3, III lisa kriteeriume nr 1–3 ja 12 ja artikli 13 lõiget 2, ning teiseks on rikutud õigust tutvuda menetluse käigus faktiliste asjaoludega, mille põhjal on vaidlustatud otsus vastu võetud; samuti on esitatud väidete kohaselt ohtu seatud Poola Vabariigi energiajulgeolek.

I. *Esimene väide, et vaidlustatud otsus on õigusvastaselt vastu võetud pärast direktiivi artikli 9 lõikes 3 ette nähtud kolmekuulise tähtaja möödumist*

A. *Poolte argumendid*

27 Poola Vabariik väidab, et komisjon on rikkunud direktiivi artikli 9 lõike 3 sätteid, kuna pärast kolmekuulise tähtaja möödumist, mis tal on selle artikli alusel jaotuskava või selle mõne aspekti tagasilükkamiseks (edaspidi „kolmekuuline tähtaeg"), ei olnud tal enam õigust vaidlustatud otsust vastu võtta. See tähtaeg hakkas kulgema alates jaotuskava esitamisest, st kõnesoleval juhul 30. juunil 2006. Komisjoni 30. augusti 2006. aasta kiri, milles ta nõudis jaotuskava kohta lisateavet, ei peatanud selle tähtaja kulgemist. Oma väite põhjenduseks viitab Poola Vabariik Esimese Astme Kohtu 23. novembri 2005. aasta otsusele kohtuasjas T-178/05: Ühendkuningriik *vs*. komisjon (EKL 2005, lk II-4807) ning täpsemalt selle punktidele 55 ja 73. Ta järeldab sellest, et esiteks tuleb vaidlustatud otsus tühistada ning teiseks lugeda jaotuskava komisjoni poolt heaks kiidetuks.

28 Täpsemalt tuleneb eespool punktis 27 viidatud kohtuotsusest Ühendkuningriik *vs*. komisjon, et kui komisjon leiab, et jaotuskava on ebatäielik, siis saab ta jaotuskava tagasi lükata ja nõuda uue jaotuskava esitamist üksnes enne kolmekuulise tähtaja möödumist. Seetõttu on komisjon oma 22. detsembril 2005 avaldatud teatise, mis käsitleb täiendavaid juhiseid saastekvootide eraldamise kavade kohta heitkogustega kauplemise süsteemi kauplemisperioodiks 2008–2012 (KOM(2005) 703 (lõplik)), punktis 7 märkinud vääralt, et kolmekuuline tähtaeg hakkab kulgema alles hetkest, mil on esitatud täielik jaotuskava. Samuti kordas komisjon oma 30. augusti 2006. aasta kirjas seda kolmekuulise tähtaja kohaldamise korra väärtõlgendust, kui ta märkis, et ta võtab otsuse vastu hiljemalt kolme kuu jooksul alates täieliku nõutud teabe saamisest.

29 Seoses 30. augusti 2006. aasta kirjaga on Poola Vabariik seisukohal, et selle puhul ei saa tegemist olla jaotuskava tagasilükkamise otsusega. Tema taotlus pikendada sellele kirjale vastamise tähtaega puudutas selles kirjas osutatud kümnepäevast, mitte kolmekuulist tähtaega. Ta märgib, et kuna ta vastas kõnealusele kirjale alles

29. detsembril 2006, siis ei ole komisjon tagasilükkamisotsust teinud. Kolmekuulise tähtaja kulgemist ei saa aga ükski menetluspoole akt katkestada.

30 Lõpetuseks, kui eeldada, et 30. augusti 2006. aasta kirjas nõutud lisateabe puudumine oli piisav, et põhjendada jaotuskava tagasilükkamist, oleks komisjon pidanud vastu võtma niisuguse otsuse enne 30. septembrit 2006 ja nõudma, et Poola Vabariik esitaks uue, täieliku jaotuskava.

31 Komisjon, keda toetab Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriik, on seisukohal, et kuigi direktiiv seda ei täpsusta, on mõistlik arvata, et kolmekuuline tähtaeg saab hakata kulgema vaid alates täieliku jaotuskava esitamisest. Tulenevalt lojaalse koostöö põhimõttest liikmesriikidega peab komisjon liikmesriikidel paluma ebatäielikku jaotuskava täiendada ning seda kolme kuu jooksul alates kava esitamisest. Igal juhul märgib ta, et väljakujunenud halduspraktika kohaselt tuleb kolmekuulise tähtaja lähtepunktiks võtta komisjoni peasekretariaadile esitatud jaotuskava registreerimise kuupäev, s.o antud juhul 6. juuli 2006.

B. *Esimese Astme Kohtu hinnang*

32 Sissejuhatuseks tuleb märkida, et pooled ei ole vaidlustanud järgmisi asjaolusid. Esiteks on Poola Vabariik esitanud jaotuskava 30. juunil 2006 ning sellega oli kaasas Poola keskkonnaministri kiri, milles oli sõnaselgelt märgitud, et jaotuskavast on puudu teatav hulk andmeid ja et need edastatakse komisjonile hiljem. Teiseks sai komisjon jaotuskava kätte 30. juunil 2006. Lisaks on komisjon 30. augusti 2006. aasta kirjas Poola Vabariigile sõnaselgelt teatanud, et jaotuskava oli esitatud kujul ebatäielik ja direktiivi III lisa teatud kriteeriumidega vastuolus ning palus tal seetõttu vastata

mitmele küsimusele ja täiendava teabe nõudele. Viimaseks, Poola Vabariik taotles 30. oktoobril 2006 ametlikult 30. augusti 2006. aasta kirjas esitatud küsimustele ja täiendava teabe nõuetele vastamise tähtaja pikendamist.

33 Esmalt tuleb hinnata nende Poola Vabariigi argumentide põhjendatust, millega soovitakse näidata, et kõnesoleval juhul hakkas direktiivi artikli 9 lõikes 3 ette nähtud kolmekuuline tähtaeg kulgema alates 30. juunist 2006, kuigi jaotuskava oli ebatäielik, ning möödus 30. septembril 2006.

34 Mis puudutab esiteks küsimust, kas kolmekuuline tähtaeg hakkas kulgema 30. juunil 2006, kuigi esitatud jaotuskava oli ebatäielik, siis tuleb esmalt meenutada, et direktiivi artikli 9 lõike 3 kohaselt võib komisjon kolme kuu jooksul pärast jaotuskava esitamist liikmesriigi poolt selle jaotuskava või mõne selle aspekti tagasi lükata juhul, kui esineb vastuolu direktiivi III lisa kriteeriumidega või artikli 10 sätetega.

35 Teiseks, nagu Esimese Astme Kohus on juba otsustanud, ei ole mingit põhjust eeldada, et juhul, kui on esitatud ebatäielik jaotuskava, ei saa kolmekuuline tähtaeg, mis on komisjonil jaotuskava tagasilükkamiseks, kulgema hakata. Nimelt ei saa liikmesriik ebatäieliku jaotuskava esitamise tõttu lükata määramata ajaks edasi komisjoni otsuse tegemist vastavalt direktiivi artikli 9 lõikele 3 (eespool punktis 27 viidatud kohtuotsus Ühendkuningriik *vs*. komisjon, punkt 73).

36 Kolmandaks nähtub kohtupraktikast, et komisjoni pädevus direktiivi artikli 9 lõike 3 alusel jaotuskavasid kontrollida ja tagasi lükata on täpselt piiritletud – see pädevus on nii sisuliselt kui ka ajaliselt piiratud. Esiteks on see kontroll piiratud sellega, et komisjon uurib, kas jaotuskava on kooskõlas direktiivi III lisa kriteeriumide ja artikliga 10, ning teiseks tuleb see kontroll läbi viia kolme kuu jooksul alates nimetatud jaotuskava esitamisest liikmesriigi poolt (Esimese Astme Kohtu 30. aprilli määrus kohtuasjas T-387/04: EnBW Energie Baden-Württemberg *vs*. komisjon, EKL 2007, lk II-1195, punkt 104; vt selle kohta ka Esimese Astme Kohtu 7. novembri 2007. aasta otsus kohtuasjas T-374/04: Saksamaa *vs*. komisjon, EKL 2007, lk II-4431, punkt 116). Lisaks

tuleb ajaliste piirangute osas märkida, et direktiivi artikli 9 lõige 3 näeb ette üksnes üheainsa kolmekuulise tähtaja, mille jooksul komisjon peab jaotuskava suhtes seisukoha võtma.

37 Eespool toodud kaalutlustest lähtuvalt leidis Esimese Astme Kohus, et Poola Vabariik väidab põhjendatult, et kolmekuuline tähtaeg hakkas kulgema alates jaotuskava esitamisest Poola Vabariigi poolt ehk 30. juunist 2006.

38 Seda järeldust ei muuda komisjoni argument, et sisuliselt hakkab kolmekuuline tähtaeg väljakujunenud halduspraktika kohaselt kulgema alates kuupäevast, mil komisjoni peasekretariaadis registreeriti kiri, millega jaotuskava esitati, s.o kõnesoleval juhul 6. juulist 2006.

39 Kõigepealt tuleb tõdeda, et komisjon ei esita niisuguse väljakujunenud halduspraktika olemasolu puudutava väite põhjenduseks ühtegi tõendit. Lisaks tuleb märkida, et direktiivi artikli 9 lõikes 3 on sõnaselgelt osutatud, et kolmekuuline tähtaeg hakkab kulgema jaotuskava esitamisest. Kõnesoleval juhul aga ei vaidle komisjon vastu sellele, et jaotuskava esitati talle 30. juunil 2006.

40 Teiseks, mis puudutab küsimust, kas kolmekuuline tähtaeg möödus 30. septembril 2006, siis tuleb hinnata mõju, mida evis komisjoni 30. augusti 2006. aasta kiri, kus viimane esiteks tuvastab, et jaotuskava ei ole täielik ega direktiiviga kooskõlas, ja teiseks palub Poola Vabariigil vastata teatud hulgale küsimustele ja täiendava teabe nõuetele.

41 Kõigepealt nähtub kohtupraktikast, et direktiivi artikli 9 lõike 3 alusel teostatud *a priori* kontroll ei vii ilmtingimata heakskiitva otsuseni. Nimelt peab komisjon sekkuma üksnes siis, kui ta leiab, et talle esitatud jaotuskava teatud aspektide osas on vaja esitada vastuväiteid, ning tegema tagasilükkava otsuse, kui liikmesriik keeldub oma jaotuskavasse muudatusi sisse viimast. Komisjonil tuleb vastuväited esitada ja tagasilükkav otsus teha kolme kuu jooksul alates jaotuskava esitamisest. Kui komisjon seda ei tee, siis muutub esitatud jaotuskava lõplikuks ja eeldatakse selle õiguspärasust, mis võimaldab tühistada liikmesriigi suhtes kehtiva ajutise keelu jaotuskava rakendada (eespool punktis 36 viidatud kohtumäärus EnBW Energie Baden-Württemberg *vs*. komisjon, punkt 115). Arvestades lisaks, et komisjoni pädevus jaotuskava uurida on rangelt piiritletud, nagu on märgitud ka käesoleva kohtuotsuse punktis 36, peavad niisugused vastuväited ja tagasilükkamisotsus tingimata põhinema järeldusel, et esitatud jaotuskava on vastuolus direktiivi III lisas loetletud kriteeriumidega või artikli 10 sätetega.

42 Seejärel, kuna komisjonil puudub *stricto sensu* üldise loa andmise pädevus esitatud jaotuskava suhtes, siis ei saa asjaolu, et komisjon ei ole selle tähtaja jooksul esitanud vastuväiteid, olla aluseks eeldusele, justkui oleks jaotuskava heaks kiidetud. Seega on selle tähtaja möödumise ainsaks tagajärjeks see, et jaotuskava muutub lõplikuks ja liikmesriik võib seda rakendada (eespool punktis 36 viidatud kohtumäärus EnBW Energie Baden-Württemberg *vs*. komisjon, punkt 120).

43 Seetõttu leiab Esimese Astme Kohus, et komisjon võib enne kolmekuulise tähtaja möödumist sekkuda mitte ainult vastuväiteid või jaotuskava mõnd aspekti puudutavaid küsimusi esitades, vaid ka hiljem – juhul, kui liikmesriik keeldub oma jaotuskava muutmast –, võttes vastu esitatud jaotuskava tagasilükkamise otsuse. Kui tagasilükkamise otsus katkestab kolmekuulise tähtaja kulgemise, siis juhul, kui komisjon esitab vastuväiteid või küsimusi esitatud jaotuskava mõne aspekti kohta, kolmekuulise tähtaja kulgemine peatub.

44 Ent käesolevas asjas tuleb tõdeda, et oma 30. augusti 2006. aasta kirjas, st kaks kuud pärast jaotuskava esitamist, juhtis komisjon esiteks ametlikult Poola Vabariigi tähelepanu jaotuskava ebatäielikkusele ja sellele, et esitatud kujul ei vasta see hindamiskriteeriumidele, mida komisjon direktiivi artikli 9 lõike 3 alusel läbiviidava

uurimise puhul kohaldab, ja teiseks palus ta Poola Vabariigil jaotuskava täiendamiseks vastata mitmele küsimusele ja täiendava teabe nõudele. Need viimati nimetatud nõuded puudutasid eelkõige käitiste käitajate nimekirja ja saastekvootide kogust, mida Poola Vabariik kavatses neile eraldada, kuna need andmed olid jaotuskavast puudu. Need kahte liiki andmed, mis on direktiivi III lisa kriteeriumi nr 10 kohaselt kohustuslikud, olid olulise tähtsusega, et komisjon saaks uurida jaotuskava kooskõla. Tuleb möönda, et nende andmete puudumisel ei olnud komisjonil võimalik jaotuskava vastavalt direktiivi artikli 9 lõikes 3 sätestatule uurida. Viimaseks nendib Esimese Astme Kohus, et toimiku materjalidest nähtub, et pärast 30. augusti 2006. aasta kirja ei keeldunud Poola Vabariik muutmast oma jaotuskava ega vastamast küsimustele, mille komisjon oli selles kirjas esitanud.

45 Eelnevast arutluskäigust tuleneb, et 30. augusti 2006. aasta kiri sisaldas vastuväiteid, mille komisjon oli esitanud seega kolmekuulise tähtaja jooksul eespool punktides 41 ja 42 viidatud kohtupraktika tähenduses. Eespool punktis 43 esitatud kaalutlustest lähtuvalt on Poola Vabariik seega väitnud vääralt, et kolmekuuline tähtaeg, mille kulgemise olid peatanud 30. augusti 2006. aasta kirjas toodud vastuväited ja küsimused, möödus kõnesoleval juhul 30. septembril 2006.

46 Seda järeldust ei sea kahtluse alla asjaolu, et komisjon ei ole jaotuskava tagasilükkamise otsust vastu võtnud enne kolmekuulise tähtaja möödumist. Nimelt, nagu on meenutatud eespool punktis 42, võetakse jaotuskava tagasilükkamise otsus, mis võidakse teha teises etapis, vastu vaid siis, kui asjassepuutuv liikmesriik on komisjoni vastuväited tagasi lükanud või keeldunud jaotuskava muutmast. Käesolevas asjas on aga selge, et Poola keskkonnaminister juhtis oma kirjas, mis oli kaasas 30. juunil 2006 esitatud jaotuskavaga, juba sel kuupäeval komisjoni teenistuste tähelepanu jaotuskava ebatäielikkusele ja sellele, et puuduvad andmed edastatakse hiljem. Samavõrd on ilmne, et pärast komisjoni 30. augusti 2006. aasta kirja ei keeldunud Poola Vabariik kaugeltki nimetatud kirjas esinevatele komisjoni küsimustele ja nõuetele vastamast või jaotuskava muutmast, vaid – vastupidi – palus komisjonil oma teenistuste ja komisjoni teenistuste suhtluse käigus ning seejärel ametlikult 30. oktoobri 2006. aasta kirjas ette nähtud tähtaega pikendada, et ta saaks küsimustele ja täiendava teabe nõuetele vastata. Lisaks nähtub 30. oktoobri 2006. aasta kirjast, et ta rõhutas asjaolu, et sel viisil saaks

komisjon läbi viia jaotuskava nõuetekohase ja tõeliselt täieliku hindamise. Neil asjaoludel on komisjon põhjendatult leidnud, et selles järgus ja enne, kui saadi Poola Vabariigi vastus 30. augusti 2006. aasta kirjas sisalduvatele küsimustele ja täiendava teabe nõuetele, ei olnud vaja jaotuskava tagasi lükata.

47 Eeltoodud arutluskäigust tuleneb, et esimene väide tuleb põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

II. *Teine väide, et rikutud on põhjendamiskohustust ning direktiivi artikli 9 lõikeid 1 ja 3*

A. *Poolte argumendid*

48 Poola Vabariik väidab, et komisjon on rikkunud direktiivi artikli 9 lõiget 1, kuna ta on põhjuseta ja „ilma asjakohase põhjenduseta" jätnud hindamata jaotuskavas sisalduvad andmed ning ta on asendanud nende andmete analüüsi enda majandusanalüüsi meetodi ebaõigel kohaldamisel saadud andmete analüüsiga.

49 Esiteks väidab Poola Vabariik, et komisjon on vaidlustatud otsuses oma analüüsist välja jätnud nii andmed, mille Poola Vabariik esitas jaotuskavas, kui ka andmed, mille viimati nimetatu esitas komisjonile vastuseks 30. augusti 2006. aasta kirjas sisaldunud küsimustele. Nende andmete kõrvalejätmise põhjendamiseks osutas komisjon, et need ei ole usaldusväärsed, ilma et ta oleks esitanud täpsemat põhjust. Sellega seoses väidab Poola Vabariik, et komisjon on vaidlustatud otsuse põhjenduses 5 ainult märkinud, et „ei saa välistada, et eelnevate aastate kohta Poola [Vabariigi] esitatud heitkoguste andmetest tulenevalt hinnatakse tegelikku heitkogust üle". Seega on

komisjon „seadnud kahtluse alla" Poola Vabariigi esitatud andmed ja kõik jõupingutused koostada jaotuskava komisjoni enda juhiste alusel ja nendega kooskõlas.

50 Lisaks heidab Poola Vabariik komisjonile ette seda, et viimane ei tõendanud, et jaotuskavas sisalduvad andmed olid ebasobivad. Mis aga puudutab täpsemalt Poola Vabariigi poolt enne 2005. aastat heitkoguste kohta esitatud andmeid, siis on nende kohta raamkonventsiooni raames koostatud aruanne ning komisjon on neid kontrollinud, tegemata vähimatki märkust.

51 Poola Vabariik lisab, et direktiivi artikli 9 lõike 3 sätetest tulenevalt on komisjon kohustatud läbi viima eraldi hindamise liikmesriigi poolt jaotuskava koostamisel kasutatud andmete osas direktiiviga hõlmatud majandussektorite kaupa. Sellega seoses meenutab ta, et direktiivi III lisa kriteerium nr 3 näeb ette liikmesriigi õiguse võtta saastekvootide eraldamise metoodika aluseks andmed direktiiviga hõlmatud erinevate majandussektorite tegevusalade kohta.

52 Repliigis väidab Poola Vabariik, et seisukoht, mille komisjon võttis ja mis ajendas teda mitte arvestama jaotuskavas esitatud andmeid, tuleneb väärast ja põhjendamatust tõlgendusest, mille komisjon andis oma rollile jaotuskava hindamismenetluses. Tema arvates on komisjoni ülesandeks täielikule argumentatsioonile tuginedes tõendada, et jaotuskavas kasutatud meetod rikub direktiivi sätteid.

53 Poola Vabariik rõhutab repliigis veel, et jaotuskava väljatöötamisel kasutatud meetodi kõrvalejätmiseks oleks komisjon pidanud – samas liikmesriigi „juhtivat osa" respekteerides – veenvalt ja selgelt tõendama, et see meetod rikub direktiivi sätteid. Samuti leiab Poola Vabariik, et komisjon ei ole vaidlustatud otsuses ega kostja vastuses tõendanud, et jaotuskavas kasutatud andmed ei ole objektiivsed ja usaldusväärsed. Pealegi möönab komisjon vaidlustatud otsuse põhjenduses 5 ka ise, et otsuse vastuvõtmise ajal ei olnud tema käsutuses ühtki tõendit jaotuskavas sisalduvate

andmete ebaõigsuse või ebatäpsuse kohta ning ta märkis pelgalt, et ei saanud välistada, et jaotuskavas sisalduvad andmed „on heitkoguste tegelikud tasemed ülemäära suureks paisutanud".

54 Teiseks väidab Poola Vabariik, et komisjonil ei ole õigust ilma igasuguse põhjenduseta ja asjassepuutuva liikmesriigiga konsulteerimata asendada liikmesriigi jaotuskavas sisalduvaid andmeid enda andmetega, mis on saadud komisjoni enda majandusanalüüsi meetodi kohaldamisel, mis samuti asendab nimetatud liikmesriigi valitud meetodit. Jaotuskava hindamise puhul on komisjonil vaid õigus uurida liikmesriigi esitatud andmeid. Selline andmete hindamismeetod erineb nii komisjoni poolt oma majandusanalüüsi meetodi kasutamisest kui ka selles mudelis oma andmete kasutamisest, nende andmete meelevaldsest korrigeerimisest komisjoni poolt ja viimaseks Poola Vabariigile tehtud korraldusest kasutada selliselt saadud tulemusi.

55 Poola Vabariigi väitel ei märkinud komisjon ei oma 2005. aasta täiendavates juhistes (vt eespool punkt 28) ega ka 30. augusti 2006. aasta kirjas, et ta kavatseb majandusanalüüsi mudelina kasutada PRIMES-i mudelit, et hinnata sisemajanduse kogutoodangu (SKT) kasvu ja heitkoguste vähendamise potentsiaali. Alles 27. oktoobri 2006. aasta aruandes Kyoto protokolli eesmärkide saavutamisel tehtud edusammude kohta (KOM (2006) 658 (lõplik)), mis avaldati pärast seda, kui Poola Vabariik oli jaotuskava esitanud, märkis komisjon, et jaotuskava kooskõla hindamiseks direktiivi III lisa kriteeriumidega nr 2 ja 3 tugineb ta „SKT meetodile", mis vastandub Poola Vabariigi poolt jaotuskavas kasutatud „sektoripõhisele meetodile".

56 Pealegi nendib Poola Vabariik PRIMES-i mudeli usaldusväärsuse osas, et enne vaidlustatud otsuse vastuvõtmist oli komisjonil Poola SKT kohta täpsemad ja ajakohasemad andmed. See nähtub vaidlustatud otsuse joonealusest märkusest nr 24, kus komisjon märkis, et ta ei võtnud arvesse 2007. aasta veebruari vaheprognooside andmeid, mille tema majandus- ja rahandusküsimuste peadirekto-

raat 16. veebruaril 2007 avaldas, kuna andmed olid kättesaadavad vaid seitsme liikmesriigi kohta ning seega ei olnud nende puhul tegemist piisavalt ühtse ja erapooletu andmekogumiga kogu liidu osas.

57 Mis puudutab komisjoni kostja vastuses esitatud väidet, et võrdse kohtlemise põhimõtte kohaselt peab jaotuskava hindamismeetod olema samasugune kõikide liikmesriikide puhul, siis on see väide vastuolus nii komisjoni enda juhistega jaotuskava väljatöötamise kohta kui ka teisi liikmesriike puudutava asjakohase otsustamispraktikaga. Poola Vabariik märgib, et kõige hilisemate ja täpsemate kättesaadavate andmete kasutamise puhul ei ole tegemist „diskrimineerimisega".

58 Ta lisab, et komisjon ei võimaldanud tal jaotuskava hindamismenetluse käigus kordagi esitada oma märkusi esiteks järelduse kohta, mille kohaselt oli tema jaotuskava väljatöötamisel kasutatud hindamismeetod vastuolus ühenduse õiguse sätetega, teiseks komisjoni valiku kohta hinnata lubatava heitkoguste taset „SKT meetodi" kohaselt „sektoripõhise meetodi" asemel, ja viimaseks komisjoni poolt kasutatud PRIMES-i mudeli toimimise kohta. Komiteedes või esindusorganites aset leidnud arutelud kriteeriumide osas, mida komisjon peaks kasutama, ei saa komisjoni vabastada kohustusest esitada Poola Vabariigile haldusmenetluse käigus oma järeldused. Seega, kuna niisugust eelnevat konsulteerimist ei toimunud, rikkus komisjon ühenduse institutsioonide ja liikmesriikide vahelist koostööpõhimõtet.

59 Poola Vabariik väidab repliigis esimese väite põhjenduseks, et komisjoni roll on direktiivist tulenevalt piiratud ja seisneb üksnes talle esitatud jaotuskavade hindamises direktiivis ette nähtud kriteeriumidest lähtuvalt. Lisaks meenutab ta, et vastavalt direktiivi artikli 11 lõike 2 sätetele otsustab iga liikmesriik eraldatavate saastekvootide üldkoguse ja algatab menetluse koguste eraldamiseks asjassepuutuvatele käitistele. Poola Vabariik väidab, et komisjon on enne jaotuskava tagasilükkamist, või isegi enne jaotuskavas märgitud heitkogustest väiksemate kasvuhoonegaaside heitelubade ettenägemist, kohustatud selgelt ja üksikasjalikult tõendama, et jaotuskava ei ole

ühenduse õigusega kooskõlas. Poola Vabariik on arvamusel, et jaotuskava komisjonipoolse hindamise eesmärk ei ole astuda ise jaotuskava koostamisel liikmesriigi asemele.

60 Komisjon väidab, et teine väide puudutab seda, kuidas ta kasutas jaotuskavas sisalduvaid andmeid jaotuskava hindamise staadiumis.

61 Poola Vabariik on repliigis esimesele väitele pühendatud osas komisjoni arvates esitanud uue väite, et rikutud on direktiivi artikli 9 lõiget 3, kuna komisjon on ületanud talle selle direktiiviga antud kontrollipädevust. Komisjon märgib samas, et hagiavalduses esitatud esimene väide puudutas vaid seda, et vaidlustatud otsus võeti vastu pärast kolmekuulise tähtaja möödumist. Järelikult tuleb see väide tunnistada kodukorra artikli 44 lõike 1 punkti c ning artikli 48 lõike 2 sätete alusel vastuvõetamatuks.

62 Põhiliselt märgib komisjon, et ta leidis vaidlustatud otsuses, et teatavad jaotuskava aspektid ei olnud direktiivi III lisa mitme kriteeriumiga kooskõlas. Ta lisab, et ta määras kasvuhoonegaaside heitkoguste iga-aastaseks koguseks 208,515395 miljonit tonni süsinikdioksiidi ekvivalenti, vähendades Poola Vabariigi poolt jaotuskavas taotletud kasvuhoonegaaside heitkoguste iga-aastast kogust seega 76,132937 miljoni tonni süsinikdioksiidi ekvivalendi võrra.

63 Komisjon meenutab, et ta võttis vastavalt direktiivi artikli 9 lõikele 3 jaotuskava direktiivi III lisa kriteeriumide nr 1–3 alusel hinnates arvesse kolme näitajat, st esiteks kontrollitud andmeid, mis puudutavad kasvuhoonegaaside tegelikke heitkoguseid 2005. aastal (kriteeriumi nr 2 raames), teiseks SKT kasvu prognoose aastal 2010 ning viimaseks süsinikuheite määra näitajat puudutavaid suundumusi aastatel 2005–2010 (need kaks viimast näitajat kuuluvad kriteeriumi nr 3 alla). „Kontrollitud andmete" all tuleb mõista käitiste edastatud andmeid, mille üle on sõltumatud eksperdid seejärel järelevalvet teostanud, on need registreerinud ja neid kontrollinud.

64 Komisjon väidab, et jaotuskava nõuetekohane hindamine direktiivi artikli 9 lõike 3 alusel peab võimaldama vältida seda, et tekiks saastekvootide ülejääk, mis võib seejärel kaasa tuua „turu kokkuvarisemise", nagu juhtus kauplemisperioodil 2005–2007. Ainult „saastekvootide piisavalt suur nappus" saab kaasa aidata direktiivi eesmärgi saavutamisele, milleks on vähendada tulemuslikult ja majanduslikult tõhusalt kasvuhoonegaaside heitkoguseid. Sellega seoses kinnitab Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriik, et komisjon peaks oma andmete valiku puhul arvesse võtma asjaolu, et Poola Vabariigi taotletud kogused tooks endaga kaasa kohese saastekvootide ülejaotuse ning seega ülepakkumise kasvuhoonegaaside heitkogustega kauplemise turul, mis mõjutaks nimetatud saastekvootide hindu.

65 Komisjon, keda toetab Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriik, on seisukohal, et direktiivi artikli 9 lõige 3 ei kohusta teda kasutama asjassepuutuva liikmesriigi valitud analüüsimeetodit ja komisjoni uuritavas jaotuskavas sisalduvaid andmeid. Tegelikult ei vaidle ta vastu sellele, et liikmesriikidel on „laiaulatuslik kaalutlusõigus" oma jaotuskava rakendamisel pärast seda, kui komisjon on kava hinnanud. Sellegipoolest peab komisjon jaotuskava hindamisel direktiivi III lisa kriteeriumidest ja artiklist 10 lähtuvalt kasutama kõige objektiivsemaid ja usaldusväärsemaid andmeid ning liikmesriikide võrdse kohtlemise põhimõttest tulenevalt sama majandusanalüüsi meetodit kõigi puhul, mille tulemusel võib ta vahel mõne liikmesriigi puhul kasutada andmeid, mida ei ole täielikult ajakohastatud. Komisjon lisab, et kohustus kasutada jaotuskava hindamisel direktiivi artikli 9 lõike 3 alusel heitkoguste osas usaldusväärseid andmeid tuleneb direktiivi artiklitest 14 ja 15 ning komisjoni 29. jaanuari 2004. aasta otsusest 2004/156/EÜ, millega kehtestatakse direktiivi kohaselt kasvuhoonegaaside heitmeseire ja aruandluse suunised (ELT L 59, lk 1; ELT eriväljaanne 15/08, lk 100). Kuna komisjonil on jaotuskavade kontrollimisel majanduslike ja ökoloogiliste hinnangute tegemisel ulatuslik kaalutlusõigus, siis ei ole ta kohustatud esitama üksikasjalikke selgitusi majanduslike ja keskkonnalaste näitajate kasutamise kohta. Viimaseks väidab komisjon, et direktiivi artikli 9 lõike 3 alusel tehtava hindamise eesmärk ei ole jaotuskava asendada, vaid üksnes kehtestada eraldatavate saastekvootide üldkoguse piirnorm.

66 Tõendamaks, et liikmesriigid võivad eraldatavate saastekvootide üldkoguse kindlaksmääramisel kasutada oma arvutusmeetodit, viitab komisjon näitena Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriigile, Sloveenia Vabariigile, Prantsuse Vabariigile ja Taani Kuningriigile, kes ei ole teise kauplemisperioodi võimaliku saastekvootide üldkoguse suhtes „kehtestatud ülempiiri" ületanud, mistõttu ei ole nende jaotuskavasid ega nendes sisalduvaid saastekvootide üldkoguseid tagasi lükatud.

67 Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriigi arvates ei piirdu komisjoni poliitiline valik andmete osas, mis eeldab oma olemusest tulenevalt keeruka majandusliku otsuse tegemist ja mille üle teostatakse piiratud kohtulikku kontrolli, asjassepuutuvate andmete kvaliteedi hindamisega, vaid hõlmab ka hinnangu andmist turu võimalikule reaktsioonile nende andmete kvaliteedi suhtes. Lisaks võib ülejaotuse ettepanek, nagu käesolevas asjas, ilmselgelt avaldada olulist mõju ühenduse kasvuhoonegaaside saastekvootidega kauplemise süsteemile. Järelikult tuleb nimetatud ettepanekut uurida teiste liikmesriikide poolt oma vastavates jaotuskavades taotletud täiendavatest saastekvootidest lähtudes.

68 Komisjon, keda toetab Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriik, on seisukohal, et just seetõttu otsustas ta esiteks kasutada andmeid, mis puudutavad kõikide liikmesriikide heitkoguseid aastal 2005 ja mis on avaldatud 15. mai 2006. aasta ühenduse sõltumatus tehingute registris (CITL – Community Independent Transaction Log). Komisjon lisab, et sama päeva pressiteates märkis ta, et ta pidas neid andmeid kõige paremateks ja kõige täpsemateks ning et ta võtab neid arvesse ajavahemiku 2008–2012 jaotuskavade hindamisel. Neid andmeid kasutati ka 2006. aasta aruandes (vt eespool punkt 55) ning Poola Vabariigi puhul täiendati neid 30. augusti 2006. aasta kirjale saadetud viimati nimetatu vastuse põhjal. Komisjon täpsustab, et erinevalt heitkoguste andmetest 2005. aasta kohta ei ole Poola Vabariigi poolt jaotuskavas esitatud andmed, mis puudutavad 2005. aastale eelnevaid aastaid, sõltumatult kontrollitud ning ta ei välista, et need andmed „on heitkoguste tegelikud tasemed ülemäära suureks paisutanud". Asjaolu, et nende andmete kohta tehti raamkonventsiooni raames aruanne ja et komisjon neid sellega seoses on kontrollinud, ei too endaga automaatselt kaasa nende „tunnustamist" saastekvootidega kauplemise süsteemis.

69 Seejärel märgib komisjon esiteks, et ta kasutas PRIMES-i mudelit vaid süsinikuheite määra puudutava näitaja kindlakstegemiseks ajavahemikuks 2005–2010, ning teiseks, et tegemist on mudeliga, mis hõlmab kasvuhoonegaaside heitkoguste vähendamise määra osas kõige usaldusväärsemaid andmeid. Selle andmesüsteemi on komisjoni nimel välja töötanud ja seda haldavad Ateena Ülikooli sõltumatud eksperdid. Need andmed koguti samal perioodil kõikide liikmesriikide kohta, millest tulenevalt on andmete ühtsuse ja täpsuse osas seega tagatud võrreldav tase. Viimaseks, asjaolu, et jaotuskava uurimine osutus 2006. aasta teisel semestril võimatuks, kuna Poola Vabariik saatis komisjonile selleks vajaliku teabe alles 2007. aastal, ei saa Poola Vabariiki SKT prognooside kasutamise osas panna teistsugusesse, isegi soodsamasse olukorda võrreldes teiste liikmesriikidega, kes olid täieliku jaotuskava esitanud.

B. *Esimese Astme Kohtu hinnang*

70 Esimese Astme Kohus täheldab, et teine väide koosneb kahest osast. Esimeses osas heidab Poola Vabariik komisjonile ette seda, et ta on ilma põhjuseta ja „ilma asjakohase põhjenduseta" jätnud kõrvale Poola Vabariigi valitud majandusanalüüsi meetodi ja jaotuskavas sisalduvad andmed. Poolte menetlusdokumentide põhjal leiab Esimese Astme Kohus, et teise väite nimetatud osas heidab Poola Vabariik komisjonile ette seda, et ta on rikkunud põhjendamiskohustust EÜ artikli 253 tähenduses. Teises osas heidab Poola Vabariik komisjonile ette seda, et ta on rikkunud direktiivi artikli 9 lõigete 1 ja 3 sätteid, esiteks asendades nimetatud meetodi ja nimetatud andmed oma hindamismeetodiga ja selle põhjal saadud andmetega ning teiseks kehtestades Poola Vabariigile jaotuskava kontrollimisel eraldatavate saastekvootide üldkoguse ülempiiri.

1. Uue väite väidetav olemasolu, mille Poola Vabariik esitas repliigi staadiumis ja mille kohaselt on komisjon ületanud oma kontrollipädevust

71 Tuleb kontrollida, kas – nagu väidab komisjon – etteheite puhul, et rikutud on direktiivi artikli 9 lõiget 3, kuna komisjon on ületanud talle selle artikliga antud kontrollipädevust, on tegemist uue väitega, mis tuleb seetõttu tagasi lükata.

72 Kodukorra artikli 44 lõike 1 punktist c ja artikli 48 lõikest 2 nähtub, et menetluse aluseks olevas hagiavalduses tuleb esitada hagi ese ja ülevaade fakti- ja õigusväidetest ning menetluse käigus ei või esitada uusi väiteid, välja arvatud juhul, kui need ei tuginevad faktilistele ja õiguslikele asjaoludele, mis on tulnud ilmsiks menetluse käigus.

73 Käesolevas asjas – nagu nähtub hagiavalduse viimases osas toodud nõuetest (vt eespool punkt 25) – heidab Poola Vabariik kõigepealt komisjonile üldiselt ette, et viimane võttis vastu vaidlustatud otsuse, kuigi tal puudus selleks pädevus, ning et ta tegi seda „menetlusnorme ja EÜ asutamislepingu sätteid rikkudes ning pädevust ületades". Poola Vabariigi poolt esitatud väidete kokkuvõttest nähtub, et juba hagiavalduse staadiumis heitis ta komisjonile ette seda, et ta on jaotuskavade hindamispädevuse raames ületanud direktiivi artikli 9 lõikes 3 antud pädevust.

74 Lisaks tõdeb Esimese Astme Kohus, et Poola Vabariik väidab hagiavalduse punktis 53 esitatud teises väites, et jaotuskava hindamisel on komisjonil ainult õigus uurida asjassepuutuva liikmesriigi esitatud andmete kooskõla direktiivis loetletud hindamiskriteeriumidega. Seevastu ei ole komisjonil sellega seoses õigust võtta liikmesriigi esitatud andmete asemel kasutusele oma andmeid. Esimese Astme Kohus märgib samuti, et Poola Vabariik lisab hagiavalduse samas punktis, et segi ei tohi ajada jaotuskavas liimesriigi esitatud andmete hindamist komisjoni poolt oma majandus-

analüüsi meetodi kasutuselevõtmisega, jaotuskavas sisalduvate andmete asendamist enda andmetega, jaotuskava andmete meelevaldset parandamist komisjoni poolt või komisjoni korraldust kasutada selliselt saadud tulemusi.

75 Seejärel täheldab Esimese Astme Kohus, et Poola Vabariik väidab hagiavalduse punktis 54, et igal liikmesriigil on direktiivi artikli 9 lõikest 3 tulenevalt õigus oodata, et komisjon hindab jaotuskavas liikmesriigi kasutatud andmeid individuaalselt. Samuti heidab Poola Vabariik hagiavalduse punktis 56 komisjonile ette seda, et ta ei ole tõendanud, et jaotuskavas sisalduvad andmed olid ebasobivad.

76 Järelikult tuleb märkida, et Poola Vabariigi poolt repliigi punktis 8 esimese väite raames esitatud argumendid on sisuliselt identsed kirjaliku menetluse samas staadiumis, kuid teise väite raames esitatud argumentidega (vt eespool punkt 53). Nimelt väidab ta mõlemal juhul sisuliselt, et vaidlustatud otsuse taolise otsuse vastuvõtmiseks ja eelkõige asjassepuutuva liikmesriigi kasutatud hindamismeetodi välistamiseks peab komisjon, respekteerides liikmesriigi „juhtivat osa" jaotuskava väljatöötamisel, veenvalt ja selgelt tõendama, et nimetatud meetodiga rikutakse direktiivi sätteid. Siinkohal olgu öeldud, et komisjon ei ole väitnud, et repliigis teise väite põhjenduseks esitatud argumentatsioon oleks vastuvõetamatu. Viimaseks nähtub eespool punktis 52 esitatud argumentidest, mis on esitatud ka repliigi staadiumis teise väite põhjenduseks, et Poola Vabariik väidab sõnaselgelt, et komisjoni seisukoht, mille tõttu viimane ei võtnud arvesse jaotuskavas sisalduvaid andmeid, tuleneb väärast ja põhjendamatust tõlgendusest, mille komisjon andis oma rollile jaotuskava hindamismenetluses.

77 Igal juhul märgib Esimese Astme Kohus, et kostja vastuses on komisjon ühelt poolt ise tõdenud, et teine väide puudutas viisi, kuidas ta oli kava hindamise staadiumis kasutanud jaotuskavas sisalduvaid andmeid, ja teiselt poolt selgelt vastanud nimetatud väitele selliselt, et see puudutas jaotuskava kontrollipädevuse teostamise tingimusi vastavalt direktiivi artikli 9 lõikele 3.

78 Eeltoodud kaalutlustest tuleneb, et Poola Vabariik ei ole hagiavalduse esitamisest saati komisjonile mitte ainult ette heitnud seda, et viimati nimetatu ei ole respekteerinud talle direktiivi artikli 9 lõikest 3 tuleneva jaotuskava hindamispädevuse teostamise tingimusi, vaid lisaks sisuliselt väitnud, et komisjon on selle pädevuse piire ületanud, kuna ta on jaotuskavas kasutatud andmed asendanud oma majandusanalüüsi meetodiga ja andmetega, korrigeerinud meelevaldselt nimetatud andmeid ja kohustanud liikmesriiki kasutama tulemusi, mille komisjon oli sel viisil saanud.

79 Vastupidi komisjoni väidetule ei ole seega etteheite puhul, et rikutud on direktiivi artikli 9 lõiget 3, kuna komisjon on ületanud talle selle artikliga antud kontrollipädevust, tegemist uue väitega. Seega on see väide vastuvõetav.

2. Teise väite põhjendatus

a) Sissejuhatavad märkused

80 Esiteks tuleb meenutada direktiiviga taotletavaid eesmärke, pädevuse jaotust komisjoni ja liikmesriikide vahel direktiivi sätete kohaselt ning lõpuks ühenduste kohtu poolt teostatava kohtuliku kontrolli ulatust niisuguse otsuse üle, nagu on vaidlustatud otsus.

Direktiivi eesmärgid

81 Direktiiviga taotletavate eesmärkide osas on Esimese Astme Kohus juba otsustanud, et direktiivi peamine eesmärk on märkimisväärselt vähendada kasvuhoonegaaside heitkoguseid, et oleks võimalik täita ühendusele ja liikmesriikidele Kyoto protokollist tulenevaid kohustusi. See eesmärk tuleb saavutada mitme „alameesmärgi" täitmise ja teatud meetmete kasutamise kaudu. Peamine meede on siinkohal ühenduse kasvuhoonegaaside saastekvootidega kauplemise süsteem (direktiivi artikkel 1 ja põhjendus 2), mille toimimine on määratletud teatud „alameesmärkidega" ehk majanduslikult tõhusate ja tulemuslike tingimuste säilitamisega, majandusarengu ja tööhõive ning samuti siseturu terviklikkuse ja konkurentsi toimimise tingimuste säilitamisega (kõnesoleva direktiivi artikkel 1 ning põhjendused 5 ja 7) (eespool punktis 36 viidatud kohtuotsus Saksamaa *vs.* komisjon, punkt 124).

Pädevuse jaotus komisjoni ja liikmesriikide vahel

82 Komisjoni ja liikmesriikide vahelise pädevuse jaotumise kohta keskkonnadirektiivi ülevõtmisel tuleb meelde tuletada EÜ artikli 249 kolmanda lõigu sõnastust, mille kohaselt on „[d]irektiiv […] saavutatava tulemuse seisukohalt siduv iga liikmesriigi suhtes, kellele see on adresseeritud, kuid jätab vormi ja meetodite valiku selle riigi ametiasutustele." Sellest järeldub, et kui asjaomane direktiiv ei näe ette konkreetse tulemuse saavutamise vormi ja meetodeid, siis on liikmesriigil vormi ja meetodite valikul põhimõtteliselt täielik tegutsemisvabadus. Siiski on liikmesriikidel neile EÜ artikli 249 kolmanda lõiguga antud vabaduse raames kohustus valida kõige sobivamad vormid ja meetodid, et tagada direktiivide kasulik mõju. Lisaks järeldub sellest, et kui puudub ühenduse norm, mis sätestaks selgelt ja täpselt vormi ja meetodid, mida liikmesriik peab kasutama, siis peab komisjon talle EÜ artikleist 211 ja 226 tuleneva kontrollipädevuse teostamisel õiguslikult piisavalt tõendama, et liikmesriigi poolt selleks kasutatud meetmed on ühenduse õigusega vastuolus (eespool punktis 36 viidatud kohtuotsus Saksamaa *vs.* komisjon, punkt 78 ja seal viidatud kohtupraktika).

83 Tuleb lisada, et üksnes nende põhimõtete kohaldamise kaudu on võimalik tagada, et järgitakse EÜ artikli 5 teises lõigus sätestatud subsidiaarsuspõhimõtet, millega ühenduse institutsioonid peavad oma täitevvõimu teostamisel arvestama ning mida direktiivi vastuvõtmisel on ilmselt järgitud (direktiivi põhjendus 30). Selle põhimõtte kohaselt võtab ühendus valdkondades, mis ei kuulu tema ainupädevusse, meetmeid ainult juhul kui ja ulatuses, milles liikmesriigid ei suuda täielikult saavutada kavandatava meetme eesmärke ning seetõttu võib neid kavandatava meetme ulatuse või toime tõttu paremini saavutada ühenduse tasandil. Niisuguses valdkonnas nagu keskkond, mida reguleerivad EÜ artiklid 174–176 ning milles ühendusel ja liikmesriikidel on jagatud pädevus, lasub tõendamiskoormis seega ühendusel, st käesolevas asjas komisjonil, kellel tuleb tõendada, millisel määral on liikmesriigi pädevus ja järelikult tema tegutsemisruum eespool punktis 82 nimetatud tingimusi arvestades piiratud (vt selle kohta eespool punktis 36 viidatud kohtuotsus Saksamaa *vs.* komisjon, punkt 79).

84 Direktiivi osas tuleb märkida, et kasvuhoonegaaside saastekvootidega kauplemise süsteemi rakendamiseks määrab direktiiv artikli 9 lõigetes 1 ja 3 ning artikli 11 lõikes 2 selgelt ja täpselt kindlaks pädevuse jaotuse liikmesriikide ja komisjoni vahel jaotuskavade väljatöötamiseks, kontrollimiseks ja rakendamiseks. Arvestades nende artiklite vahelist tihedat seost pädevuse jaotuse osas, tuleb neid artikleid seega käsitleda koos nii tõlgendamise kui ka nende rikkumisele tuginevate väidete hindamise osas.

– Liikmesriikide pädevus

85 Mis puutub liikmesriikide pädevusse, siis tuleneb direktiivi artikli 9 lõikest 1 ja artikli 11 lõikest 2 ühetimõistetavalt, et ainult liikmesriigid on pädevad esmalt jaotuskava välja töötama, täpsustades saastekvootide üldkoguse, mida nad asjassepuutuval ajavahemikul soovivad eraldada, ja seda, kuidas nad soovivad neid eraldada, ning seejärel otsustama saastekvootide üldkoguse, mida nad eraldavad iga viieaastase perioodi kohta ja algatama menetluse nende saastekvootide individuaalseks eraldamiseks.

86 Muidugi peab liikmesriikide ainupädevuse teostamine direktiivi artikli 9 lõike 1 teise lause kohaselt põhinema objektiivsetel ja läbipaistvatel kriteeriumidel, sealhulgas direktiivi III lisas loetletud kriteeriumid. Juhul kui komisjon otsustab jaotuskava osaliselt või täielikult tagasi lükata, teeb liikmesriik vastavalt direktiivi artikli 9 lõike 3 teisele lausele artikli 11 lõikele 1 või 2 vastava otsuse üksnes juhul, kui komisjon kavandatavad muudatused heaks kiidab.

87 Siiski tuleb märkida, et direktiiv ei näe selgelt ja täpselt ette vormi ja meetmeid direktiivis sätestatud tulemuse saavutamiseks. Lisaks, nagu on meenutatud eespool punktis 85, on ainult liikmesriikidel pädevus oma jaotuskava välja töötada ja otsustada eraldatavate saastekvootide üldkogus. Järelikult tuleb asuda seisukohale, et neil on kasvuhoonegaaside saastekvootidega kauplemise süsteemi rakendamisel keskne osa.

88 Neil asjaoludel, nagu Esimese Astme Kohus on juba otsustanud, on liikmesriikidel seega teatav tegutsemisruum direktiivi ülevõtmisel (vt selle kohta eespool punktis 36 viidatud kohtuotsus Saksamaa *vs.* komisjon, punkt 80) ning sellest tulenevalt meetmete valikul, mida nad riikliku energiaturu konkreetses kontekstis peavad nimetatud direktiivis sätestatud eesmärgi saavutamiseks kõige sobivamaks.

– Komisjoni pädevus

89 Mis puudutab komisjoni pädevust, siis nähtub direktiivi artikli 9 lõikest 3 ühemõtteliselt, et komisjoni pädevus jaotuskava kontrollida ja tagasi lükata on rangelt piiritletud, nagu on meenutatud eespool punktis 36. Nimelt, mis puudutab selle pädevuse sisulisi piiranguid, siis on komisjonil üksnes õigus kontrollida liikmesriigi võetud meetmete kooskõla direktiivi III lisas loetletud kriteeriumidega ja artikliga 10. Lisaks on komisjon vastavalt direktiivi artikli 9 lõike 3 teisele lausele kohustatud oma otsust põhjendama, kui ta otsustab jaotuskava tagasi lükata. Kohtupraktikast nähtub siiski, et kui selle rangelt piiratud jaotuskavade kontrollipädevuse teostamine eeldab keerukaid majan-

duslikke ja ökoloogilisi hinnanguid, mida antakse lähtuvalt üldisest eesmärgist vähendada kasvuhoonegaaside heitkoguseid tulemusliku ja majanduslikult tõhusa saastekvootidega kauplemise süsteemi abil (direktiivi artikkel 1 ja põhjendus 5), siis on ka komisjonil endal hindamisruum (vt selle kohta eespool punktis 36 viidatud kohtuotsus Saksamaa *vs.* komisjon, punkt 80).

90 Lisaks, et võimaldada liikmesriikidel vastavalt direktiivi artikli 11 lõikele 2 võtta vastu otsus eraldatavate saastekvootide üldkoguse kohta, täites samas direktiivi artikli 9 lõike 3 teises lauses ette nähtud kohustust, mille kohaselt tohib nimetatud otsuse teha vaid siis, kui komisjon on kavandatavad muudatused heaks kiitnud, tuleb asuda seisukohale, et komisjonil on jaotuskava hindamisel õigus väljendada tuvastatud vastuolude osas konkreetset kriitikat ning vajaduse korral sõnastada ettepanekuid või soovitusi, et liikmesriik saaks oma jaotuskava muuta viisil, mis komisjoni arvates muudaks selle direktiivis ette nähtud kontrollikriteeriumidega kooskõlas olevaks.

Kohtuliku kontrolli ulatus

91 Sellest järeldub, et niisuguse õiguspärasuse kontrolli puhul teostab ühenduste kohus täielikku kontrolli selle üle, kas komisjon on õigesti kohaldanud asjaomaseid õigusnorme, mille kohaldamisala tuleb kindlaks teha kohtupraktikas tunnustatud tõlgendusmeetoditega. Esimese Astme Kohus ei tohi aga ennast seada komisjoni asemele olukorras, kus viimane peab neil asjaoludel läbi viima keerulisi majanduslikke ja keskkonnaalaseid hindamisi. Esimese Astme Kohus peab piirduma selle kontrollimisega, et asjaomase meetme puhul ei esineks mõnd ilmselget viga või võimu kuritarvitamist, et komisjon ei oleks ilmselgelt ületanud oma kaalutlusõiguse piire ja et oleks täiel määral arvestatud menetluslike tagatistega, mis neil asjaoludel omavad veelgi põhimõttelisemat tähtsust (vt eespool punktis 36 viidatud kohtuotsus Saksamaa *vs.* komisjon, punkt 81 ja seal viidatud kohtupraktika).

92 Seega tuleb kõigist eespool meelde tuletatud põhimõtetest lähtuvalt uurida Poola Vabariigi esitatud teise väite põhjendatust, millega taotletakse sisuliselt, et Esimese Astme Kohus hindaks, kas vaidlustatud otsust vastu võttes on komisjon rikkunud direktiivi artikli 9 lõikeid 1 ja 3, kuna komisjon on sekkunud liikmesriikide jaotuskava väljatöötamise ja rakendamise pädevusse vastavalt direktiivi artikli 9 lõikele 1 ja artikli 11 lõikele 2 ning seega ületanud jaotuskava kontrollimise pädevust, mis on talle direktiivi artikli 9 lõike 3 kohaselt antud.

b) Vaidlustatud otsus

93 Sissejuhatuseks tuleb märkida, et vaidlustatud otsuse artikli 1 lõikes 1 leiab komisjon eelkõige, et üks osa saastekvootide üldkogusest, mida Poola Vabariik soovib jaotuskavas eraldada, st 76,132937 miljonit tonni süsinikdioksiidi ekvivalenti aastas, ei ole kooskõlas direktiivi III lisa kriteeriumidega nr 1–3. Samal ajal täpsustab komisjon vaidlustatud otsuse artikli 2 lõikes 1, et jaotuskava osas ei esitata vastuväiteid tingimusel, et selles tehakse teatav hulk muudatusi – eelkõige tingimusel, et ühenduse süsteemis eraldatavate saastekvootide üldkogust vähendataks 76,132937 miljoni tonni süsinikdioksiidi ekvivalendi võrra aastas. Viimaseks, komisjon märgib vaidlustatud otsuse artikli 3 lõikes 1, et iga-aastane keskmine saastekvootide üldkogus, mida Poola Vabariik eraldab jaotuskava kohaselt selles nimetatud käitistele ja uutele osalejatele, on 208,515395 miljonit tonni süsinikdioksiidi ekvivalenti, ja seda kogust ei tohi ületada.

94 Esimese Astme Kohus täheldab, et eespool punktis 93 viidatud vaidlustatud otsuse kõik sätted põhinevad järeldusel, mille komisjon on teinud vaidlustatud otsuse põhjenduse 13 viimases lõigus ja mille kohaselt leidis ta eelkõige, et Poola Vabariigi saastekvootide iga-aastane keskmine ülejääk, mis esimese arvutamise staadiumi kohaselt ajavahemikuks 2008–2012 on 76,132937 miljonit tonni süsinikdioksiidi ekvivalenti, on vastuolus direktiivi III lisa kriteeriumidega nr 1–3.

95 Nimelt viitavad vaidlustatud otsuse artikli 1 lõige 1 ja artikli 2 lõige 1 sõnaselgelt sellele iga-aastasele ülejäägile. Nagu on mainitud eespool punktis 62, nähtub ka komisjoni esitatud menetlusdokumentidest, et vaidlustatud otsuse artikli 3 lõikes 1 kindlaks määratud kõnealune kasvuhoonegaaside saastekvootide iga-aastase koguse ülempiir, mis on 208,515395 miljonit tonni süsinikdioksiidi ekvivalenti, saadi nii, et Poola Vabariigi poolt jaotuskavas taotletud kasvuhoonegaaside saastekvootide iga-aastast kogust, st 284,648332 miljonit tonni süsinikdioksiidi ekvivalenti vähendati 76,132937 miljoni tonni süsinikdioksiidi ekvivalendi võrra.

96 Lõpetuseks, just vaidlustatud otsuse põhjenduste 4–13 raames kontrollis komisjon jaotuskava vastavust direktiivi III lisa kriteeriumidele nr 1–3. Seega tuleb teise väite põhjendatust hinnata lähtuvalt vaidlustatud otsuse põhjendustes 4–13 esitatud põhjendustest.

97 Üksteise järel tuleb uurida teise väite kahte osa, alustades teise osa uurimisega, mis tugineb direktiivi artikli 9 lõigete 1 ja 3 rikkumisele.

98 Arvestades eespool punktis 91 meenutatud kohtupraktikat, kuivõrd Esimese Astme Kohus peab teise väite põhjendatuse osas seisukoha võtmiseks esmalt kontrollima, kas komisjon on vaidlustatud otsuses õigesti kohaldanud asjassepuutuvaid õigusnorme, mis puudutavad pädevuse jaotust liikmesriikide ja komisjoni vahel, tuleb Esimese Astme Kohtul teostada selle õigusküsimuse osas täielik kontroll. Alles seejärel, kui on kindlaks tehtud, et komisjon on nimetatud norme õigesti kohaldanud, tuleb uurida, kas jaotuskava kooskõla kontrollimisel direktiivis loetletud kriteeriumidega ning eelkõige jaotuskava majandusliku ja ökoloogilise analüüsimeetodi valikul on tehtud ilmne hindamisviga.

Teise väite teise osa põhjendatus

99 Teise väite teises osas heidab Poola Vabariik komisjonile ette, et viimane on rikkunud artikli 9 lõikeid 1 ja 3 asendades esiteks Poola Vabariigi valitud analüüsimeetodi ja jaotuskavas sisalduvad andmed enda hindamismeetodi ja selle alusel saadud andmetega ning kehtestades teiseks talle jaotuskava kontrollides eraldatavate saastekvootide üldkoguse piiri, mida ei tohi ületada.

100 Esiteks väidab Poola Vabariik, et komisjonil puudus direktiivi artikli 9 lõike 3 sätetest lähtuvalt pädevus asendada liikmesriigi poolt valitud hindamismeetod ja jaotuskavas sisalduvad andmed enda hindamismeetodi ja enda andmetega. Sellega seoses täheldab Esimese Astme Kohus, et kõik argumendid, mille komisjon selles osas enda kaitseks esitas, kalduvad kinnitama, et ta on eiranud direktiivis määratletud pädevuse ulatust.

101 Kõigepealt, komisjon ei saa väita – nagu nähtub tema esitatud menetlusdokumentidest –, et direktiiv ei kohusta teda kasutama andmeid, mis sisalduvad jaotuskavas, mida komisjon uurib, ja et selle hindamiseks peab ta kasutama kõikide liikmesriikide puhul sama meetodit. Nimelt hõlmab jaotuskava kontrollimise pädevus vastavalt direktiivi artikli 9 lõikele 3 tingimata kõnealuses jaotuskavas sisalduvaid andmeid, kuna – nagu on meelde tuletatud eespool punktides 82–90 – komisjon peab hindama nende kooskõla direktiivi III lisa kriteeriumide ja artikliga 10. Seega peab ta tingimata kontrollima asjassepuutuva liikmesriigi poolt oma jaotuskava väljatöötamiseks tehtud andmete valikut.

102 Komisjonile ei saa jaotuskava kontrollimise pädevuse raames muidugi ette heita seda, et ta on välja töötanud enda jaotuskavade hindamismeetodi, mis põhineb andmetel, mida ta peab kõige sobivamaks, ja et ta kasutab seda võrdlusvahendina liikmesriikide jaotuskavades sisalduvate andmete hindamisel, mille kooskõla direktiivi III lisa kriteeriumide ja artikli 10 sätetega ta peab hindama. Kuna niisuguse mudeli

väljatöötamine ja kasutamine nõuab keerukate majanduslike ja ökoloogiliste hinnangute andmist, siis on komisjonil selleks – nagu on meelde tuletatud eespool punktis 89 – hindamisruum, ning seega saab niisuguse hindamismudeli kasutamist vaidlustada vaid juhul, kui sellega kaasneb ilmne hindamisviga.

103 Seevastu kui komisjon otsustab vastu võtta otsuse direktiivi artikli 9 lõike 3 alusel, siis ei ole tal õigust – nagu ta väidab oma kirjalikes märkustes ja nagu nähtub vaidlustatud otsusest – jätta kõrvale kõnealuses jaotuskavas sisalduvaid andmeid, et asendada need omaenda hindamismeetodi põhjal saadud andmetega. Vastupidi sellele, mida väidab komisjon, keda toetab Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriik, ei ole ta liikmesriikide võrdse kohtlemise põhimõttest lähtudes kohustatud valima ja kohaldama sama hindamismeetodit kõigi liikmesriikide jaotuskavade puhul.

104 Nimelt, sellega seoses tuleb kõigepealt märkida, et liikmesriikide võrdse kohtlemise põhimõtte kohaldamine ei saa muuta pädevuse jaotust liikmesriikide ja komisjoni vahel, nagu see on direktiivis ette nähtud vastavalt subsidiaarsuspõhimõttele, mida direktiivi vastuvõtmisel on ilmselt järgitud (nimetatud direktiivi põhjendus 30). Nagu sai meenutatud eespool punktides 82–90, on ainult liikmesriigid pädevad jaotuskava välja töötama ja tegema lõpliku otsuse eraldatavate saastekvootide üldkoguse kohta.

105 Pealegi, nagu on meenutatud eespool punktis 82, on erinevate vormide ja meetmete kasutamine liikmesriikide poolt direktiiviga taotletud eesmärgi saavutamiseks niisuguse akti olemuse juurde kuuluv. Järelikult, kuna direktiiv ei näe selgelt ja täpselt ette selle ülevõtmiseks kasutatavaid vorme ja meetodeid, tuleb tõdeda, et väites, et võrdse kohtlemise põhimõtte kohaselt pidi komisjon valima ja kohaldama sama jaotuskava hindamise meetodit kõikide liikmesriikide puhul, et saavutada direktiiviga taotletav eesmärk, eiras komisjon direktiiviga liikmesriikidele antud tegutsemisruumi.

106 Kui komisjonil lubataks kasutada sama jaotuskava hindamismeetodit kõigi liikmesriikide puhul, tähendaks see seda, et talle antaks mitte ainult tõeline ühtlustamispädevus saastekvootide kauplemise süsteemi raames, vaid ka keskne osa jaotuskavade väljatöötamisel. Ent seadusandja ei ole direktiivis komisjonile jaotuskavade kontrollipädevuse raames andnud ei sellist ühtlustamispädevust ega keskset osa.

107 Käesolevas asjas ei ole vaidlustatud seda, et komisjon on vaidlustatud otsuses võrdse kohtlemise põhimõtet arvestades hinnanud jaotuskava lähtuvalt enda hindamismeetodi põhjal saadud andmetest.

108 Selliselt toimides ei rahuldunud komisjon – ehkki tal oli selleks õigus – järelikult sellega, et võrdles neid andmeid, mis sisaldusid jaotuskavas, andmetega, mille ta oli saanud enda hindamismeetodi põhjal, et hinnata jaotuskava andmete kooskõla direktiivis loetletud kriteeriumidega. Vastupidi, tuleb tõdeda, et tema kasutatud jaotuskavade kontrollimise meetod tähendab praktikas seda, et komisjon võib ise täiesti autonoomselt välja töötada oma võrdlusjaotuskava ning hinnata esitatud jaotuskavade kooskõla mitte direktiivis loetletud kriteeriumidega, vaid esmalt oma meetodi alusel saadud andmete ja tulemustega.

109 Pealegi märgib Esimese Astme Kohus, et – nagu on rõhutatud eespool punktis 66 – komisjon juhib oma kirjalikes märkustes tähelepanu tõigale, et teised liikmesriigid on saanud kasutada oma arvutusmeetodit eraldatavate saastekvootide kindlaksmääramiseks, kuivõrd „nad ei ületanud teisel kauplemisperioodil võimalike saastekvootide üldkogusele kehtestatud ülempiiri", ja seega ei lükatud tagasi ei nende jaotuskava ega jaotuskavas taotletud saastekvootide üldkogust. Niisugusest argumentatsioonist nähtub, et komisjon oli üldiselt seisukohal, et tema jaotuskavade kontrollimine pidi tingimata algama sellega, et võrreldi jaotuskavas sisalduvat saastekvootide kogust selle kogusega, mida komisjon pidas „võimalikuks" oma hindamismeetodi alusel saadud tulemusi arvestades.

110 Sellest järeldub, et lõppkokkuvõttes piirdus komisjon sellega, et ta asendas jaotuskavas sisalduvad andmed enda andmetega, kontrollimata jaotuskavas sisalduvate andmete vastavust direktiivis loetletud kriteeriumidele.

111 Lisaks tõdeb Esimese Astme Kohus liikmesriikide võrdse kohtlemise põhimõtte osas, millele komisjon tugineb, et vaidlustatud otsuse põhjenduses 3 on komisjon märkinud, et jaotuskava on eelkõige hinnatud lähtuvalt komisjoni 7. jaanuari 2004. aasta teatisest liikmesriikidele antavate juhiste kohta [direktiivi] III lisas loetletud kriteeriumide rakendamisel ja vääramatu jõu esinemise tingimuste kohta (KOM(2003) 830 (lõplik)).

112 Esimese Astme Kohus toob esile, et komisjon märgib nimetatud teatise punktis 10 sõnaselgelt, et mis puudutab uusi liikmesriike, keda otsuses 2002/358 ei mainitud, sealhulgas ka Poola Vabariiki, siis võeti Kyoto protokollis neile seatud eesmärk lähtepunktiks direktiivi III lisa kriteeriumi nr 1 puhul; tegemist on kriteeriumiga, mis seob üldkoguse ja eesmärgi, mis on liikmesriigile seatud kas otsuse 2002/358 või Kyoto protokolli enda rakendamisel. Järelikult tuleb tõdeda, et komisjon tunnistab oma juhistes, et uusi liikmesriike, sealhulgas Poola Vabariiki koheldakse võrreldes muude liikmesriikidega jaotuskava väljatöötamise osas erinevalt.

113 Mis puudutab komisjoni argumenti, mida toetab Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriik ja mille kohaselt liikmesriikide võrdse kohtlemise põhimõttest tulenevalt ei saa ta arvesse võtta mõningaid jaotuskava ajakohastatud andmeid, siis tuleb meenutada, et direktiivi eesmärk on Euroopa turu rajamine kasvuhoonegaaside saastekvootidele, pidurdades võimalikult vähe majandusarengut ja tööhõivet (direktiivi artikkel 1 ja põhjendus 5). Olgugi et vastavalt Kyoto protokollist ühendusele ja liikmesriikidele tulenevale kohustusele on direktiivi eesmärk kasvuhoonegaaside vähendamine, tuleb eesmärk järelikult saavutada nii hästi kui võimalik Euroopa majanduse vajadusi arvesse võttes. Seetõttu peavad direktiivi alusel koostatud jaotuskavad lähtuma direktiiviga hõlmatud käitistele ja tegevusvaldkondadele eraldatavate saastekvootide kohta käivatest õigetest andmetest ja õigest teabest. Juhul kui jaotuskava rajanes osaliselt teatavate tegevusvaldkondade või teatavate käitiste

heitmekoguste taseme kohta käival ebaõigel teabel või ekslikel hinnangutel, siis peab asjaomasel liikmesriigil olema võimalus teha ettepanekuid jaotuskava muutmiseks, sealhulgas eraldatavate saastekvootide üldkoguse suurendamiseks, et leida probleemidele lahendus enne, kui need hakkavad turule mõju avaldama (eespool punktis 27 viidatud kohtuotsus Ühendkuningriik *vs.* komisjon, punkt 60).

114 Samuti nähtub kohtupraktikast, et miski direktiivi sõnastuses või direktiiviga loodava korra laadis ja eesmärkides ei välista võimalust, et liikmesriik võiks seejärel, kui komisjon on vastu võtnud direktiivi artikli 9 lõikel 3 rajaneva otsuse, muuta oma jaotuskavas sisalduvaid andmeid, et näiteks võtta arvesse eelkõige direktiivi artiklis 11 ette nähtud teistkordsel üldsuse kaasamisel saadud uut teavet (eespool punktis 27 viidatud kohtuotsus Ühendkuningriik *vs.* komisjon, punkt 58).

115 Lisaks, nagu Esimese Astme Kohus eespool punktis 36 viidatud kohtuotsuses Saksamaa *vs.* komisjon tunnistas, on liikmesriikidel õigus teha isegi *ex post* muudatusi pärast direktiivi artikli 11 lõike 2 kohaselt vastu võetud otsust kvootide individuaalse eraldamise kohta.

116 Lõpetuseks tuleb meenutada, et üldsuse kaasamine, mis on direktiivi artikli 11 lõikes 2 ette nähtud enne lõpliku otsuse vastuvõtmist sama sätte alusel, jääks tagajärgedeta ja üldsuse märkused oleksid puhtteoreetilised, kui jaotuskava muudatused, mida võib esitada seejärel, kui komisjon on langetanud otsuse direktiivi artikli 9 lõike 3 alusel, piirduksid ainult komisjoni kavandatavate muudatustega (vt analoogia alusel eespool punktis 27 viidatud kohtuotsus Ühendkuningriik *vs.* komisjon, punkt 57).

117 Eespool meenutatud kohtupraktikat arvestades tuleb märkida, et liikmesriigid võivad seega – ilma et nad oleks tingimata seotud soovitustega, mille komisjon sõnastas

direktiivi artikli 9 lõike 3 kohaselt tehtud otsuses – mitte ainult korrigeerida ja ajakohastada jaotuskava pärast niisuguse otsuse tegemist, vaid jaotuskava ka pärast kvootide individuaalse eraldamise otsuse vastuvõtmist muuta.

118 Arvestades direktiivi sõnastust, üldist ülesehitust, sellega loodava korra eesmärke ning seonduvat kohtupraktikat, on komisjon järelikult kohustatud pidevalt tagama, et jaotuskavades on arvesse võetud kõige täpsemad ja seega kõige ajakohastatumad andmed ja teave, et kahjustada võimalikult vähe majandusarengut ja tööhõivet, säilitades samas kasvuhoonegaaside saastekvootide tõhusa süsteemi.

119 Eelnevatest kaalutlustest järeldub, et komisjoni argument, mille kohaselt ei saa ta liikmesriikide võrdse kohtlemise põhimõttest tulenevalt võtta arvesse teatavaid jaotuskava ajakohastatud andmeid, tuleb põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

120 Arvestades kogu eelnevat arutluskäiku ja ilma et oleks vaja võtta seisukoht selle kohta, kas komisjoni valik kasutada jaotuskava hindamismudelina PRIMES-i mudelit on põhjendatud, tuleb järeldada, et Poola Vabariik on õigesti väitnud, et komisjonil ei olnud õigust asendada jaotuskavas sisalduvaid andmeid enda andmetega, mis on saadud kõikide liikmesriikide puhul kohaldatud hindamismeetodi alusel.

121 Teiseks väidab Poola Vabariik sisuliselt, et komisjon on rikkunud direktiivi artikli 9 lõiget 3, kuna nimetatud direktiivi artikli 11 lõike 2 sätteid arvestades ei olnud tal jaotuskava kontrollimise raames õigust kehtestada eraldatavate saastekvootide üldkoguse ülempiiri.

122 Nagu nähtub eespool punktis 65 esitatud argumentidest, väidab komisjon, et niisuguse hindamise eesmärk, mille ta viib läbi direktiivi artikli 9 lõike 3 alusel, ei ole jaotuskava asendada, vaid üksnes kehtestada eraldatavate saastekvootide üldkoguse ülempiir.

123 Sellega seoses tuleb asuda seisukohale, et kehtestades vaidlustatud otsuses niisuguse saastekvootide ülempiiri, mille ületamisel peetakse jaotuskava direktiiviga vastuolus olevaks, on komisjon ületanud selle kontrollipädevuse ulatust, mida ta teostab direktiivi artikli 9 lõike 3 sätete alusel.

124 Nagu on meenutatud eespool, on komisjonil direktiivi artikli 9 lõike 3 kohaselt ainupädevus liikmesriigi väljatöötatud jaotuskava direktiivis loetletud kriteeriumide põhjal kontrollida või isegi see kava tagasi lükata.

125 Seevastu ei saa komisjon eespool punktides 82–90 meenutatud põhimõtteid arvestades väita – nagu ta ise oma kirjalikes märkustes kinnitab –, et eespool nimetatud pädevusest tulenevalt võib ta kehtestada eraldatavate saastekvootide üldkoguse ülempiiri.

126 Otse vastupidi, nagu nähtub selgelt kohtupraktikast, ei ole direktiivi artikli 11 lõigetest 2 ja 3 tulenevalt mitte komisjoni, vaid iga liikmesriigi kohustus otsustada vastavalt artiklile 9 ja kooskõlas artikliga 10 välja töötatud jaotuskava põhjal vastavaks ajavahemikuks eraldatavate saastekvootide üldkogus, algatada nende kvootide eraldamine iga käitise käitajale ja võtta vastu otsus nende kvootide eraldamise kohta (Euroopa Kohtu 8. aprilli 2008. aasta otsus kohtuasjas C-503/07 P: Saint-Gobain Glass Deutschland *vs.* komisjon, EKL 2008, lk I-2217, punkt 75).

127 Käesolevas asjas asus komisjon direktiivi artikli 11 lõike 2 kohaselt saastekvootide üldkoguse määramisel praktiliselt Poola Vabariigi asemele, kui ta kehtestas vaidlustatud otsuse resolutsioonis saastekvootide ülempiiri, mille ületamise korral peetaks jaotuskava direktiivis loetletud hindamiskriteeriumidega vastuolus olevaks. Nimelt tuleneb nimetatud resolutsioonist, et Poola Vabariik on kohustatud jaotuskava muutma selliselt, et saastekvootide üldkogus oleks igal juhul selle ülempiiriga võrdne või sellest väiksem, vastasel korral ei ole võimalik vastu võtta otsust vastavalt direktiivi artikli 11 lõikele 2.

128 Peale selle, et niisugune otsus jätab direktiivi artikli 11 lõike 2 sätted ilma igasugusest mõjust, sekkub see igal juhul ka ainupädevusse, mille see artikkel liikmesriikidele annab, et otsustada saastekvootide üldkogus, mida liikmesriigid eraldavad igal viie aasta pikkusel ajavahemikul alates 1. jaanuarist 2008.

129 Lõpetuseks tuleb tagasi lükata komisjoni argument, mida toetab Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriik ja mille kohaselt võib vaidlustatud otsuse tühistamine põhjusel, et komisjon ei või kehtestada eraldatavate saastekvootide üldkoguse ülempiiri, vähendades Poola Vabariigi poolt jaotuskavas taotletavat kogust saastekvootide ülejäägi võrra, mille komisjon on tuvastanud, kaasa tuua ühenduse kasvuhoonegaaside saastekvootidega kauplemise süsteemi kokkuvarisemise. Nimelt piisab, kui märkida, et isegi kui see väide on põhjendatud, ei saa see niisuguses õigusel rajanevas ühenduses nagu Euroopa Ühendus õigustada vaidlustatud otsuse jõusse jätmist, kuigi see akt on vastu võetud rikkudes liikmesriikide ja komisjoni vahelist pädevuse jaotust, nii nagu see on ette nähtud direktiivis.

130 Samuti tuleb tagasi lükata Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriigi esitatud argument, mille kohaselt peab andmed valima komisjon, kas või poliitilise valiku tõttu. Otse vastupidi, Esimese Astme Kohus on seisukohal, et just liikmesriigid peavad valima meetmed, mis nende arvates on siseriikliku energiaturu konkreetses kontekstis

direktiivis sätestatud eesmärgi saavutamiseks kõige sobivamad. Komisjoni lähenemisviis, mida toetab Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriik ja mille kohaselt võib jaotuskava väljatöötamisel kasutada vaid komisjoni valitud andmeid, jätab liikmesriigid ilmselgelt ilma tegutsemisruumist, nagu on meenutatud eespool punktis 88.

131 Eeltoodud kaalutlustest tuleneb, et komisjon ületas vaidlustatud otsuse resolutsioonis eraldatavate saastekvootide üldkoguse ülempiiri kehtestades talle direktiivi artikli 9 lõikes 3 antud volitusi.

132 Eespool punktides 120–131 tehtud järeldustest tuleneb, et Poola Vabariik on teise väite teises osas komisjonile õigustatult ette heitnud direktiivi artikli 9 lõigete 1 ja 3 rikkumist, kuna asendades esiteks jaotuskavas sisalduvad andmed enda andmetega, mis on saadud tema enda liikmesriikide jaotuskavade hindamismeetodi alusel ja kehtestades teiseks Poola Vabariigi poolt ajavahemikus 2008–2012 eraldatavate saastekvootide üldkogusele ülempiiri, on komisjon ületanud direktiivi artikli 9 lõike 3 sätete alusel talle antud pädevust.

133 Järelikult, ilma et oleks vaja võtta seisukoht teiste etteheidete kohta, millega Poola Vabariik põhjendas teise väite teist osa, tuleb see väite osa tunnistada põhjendatuks.

134 Neil asjaoludel tuleb täiendavalt uurida teise väite esimese osa põhjenduseks esitatud argumentide põhjendatust.

Teise väite esimene osa, et rikutud on põhjendamiskohustust

135 Mis puudutab teise väite esimest osa, siis väidab Poola Vabariik, et komisjon on ilma põhjusi esitamata kõrvale jätnud jaotuskava väljatöötamisel kasutatud majandusanalüüsi meetodi ning selle meetodi alusel saadud ja jaotuskavas toodud andmed.

136 Sissejuhatuseks olgu meenutatud, et EÜ artikli 253 järgi nõutud põhjendustest peavad selgelt ja üheseltmõistetavalt nähtuma vaidlusaluse akti vastu võtnud institutsiooni kaalutlused, nii et isikud, keda akt puudutab, võiksid oma õiguste kaitsmise eesmärgil tutvuda akti põhjendustega ja ühenduste kohus saaks teostada omapoolset kontrolli (Euroopa Kohtu 19. septembri 2000. aasta otsus kohtuasjas C-156/98: Saksamaa *vs*. komisjon, EKL 2000, lk I-6857, punkt 96, ja Esimese Astme Kohtu 21. märtsi 2002. aasta otsus kohtuasjas T-231/99: Joynson *vs*. komisjon, EKL 2002, lk II-2085, punkt 164).

137 Põhjendamisnõude hindamisel tuleb lähtuda konkreetse juhtumi asjaoludest, eelkõige akti sisust, esitatud põhjenduste laadist ja akti adressaatide ning teiste otseselt ja isiklikult puudutatud asjaomaste isikute huvist saada selgitusi (Esimese Astme Kohtu 16. detsembri 1999. aasta otsus kohtuasjas T-198/98: Micro Leader Business *vs*. komisjon, EKL 1999, lk II-3989, punkt 40). Ei ole nõutud, et põhjendustes oleksid ära toodud kõik asjakohased faktilised ja õiguslikud asjaolud, kuna seda, kas akti põhjendus vastab EÜ artikli 253 nõuetele, tuleb hinnata lähtudes mitte üksnes selle sõnastusest, vaid ka kontekstist ja kõnealust küsimust reguleerivate õigusnormide tervikust (eespool punktis 136 viidatud 19. septembri 2000. aasta kohtuotsus Saksamaa *vs*. komisjon, punkt 97, ja eespool punktis 136 viidatud kohtuotsus Joynson *vs*. komisjon, punkt 165).

138 Samuti tuleb meelde tuletada, et kinnipidamine EÜ artiklist 253 tulenevast põhjendamiskohustusest, mis on komisjonipoolsete jaotuskava osalise või täieliku tagasilükkamise otsustega seoses ette nähtud ka direktiivi artikli 9 lõike 3 viimases lauses, on käesolevas asjas veelgi olulisem seetõttu, et kõnealusel juhul eeldab komisjoni kontrollipädevuse teostamine tulenevalt selle direktiivi artikli 9 lõikest 3 keerulisi majanduslikke ja ökoloogilisi hinnanguid, ning seetõttu, et nende hinnangute õiguspärasuse ja põhjendatuse kontroll ühenduste kohtus on piiratud (vt selle kohta eespool punktis 36 viidatud kohtuotsus Saksamaa *vs*. komisjon, punkt 168 ja seal viidatud kohtupraktika).

139 Esimese võimalusena, nagu Esimese Astme Kohus eespool punktides 87 ja 88 ka rõhutas, kui direktiiv ei näe selgelt ja täpselt ette vormi ja meetmeid, mida liikmesriigil tuleb kasutada direktiivis sätestatud eesmärkide ellurakendamiseks, kuulub liikmesriigile teatav tegutsemisruum. See on nii eelkõige majandusanalüüsi meetodi ja nende andmete leidmiseks kasutatava arvutusmeetodi osas, mida liikmesriigid kasutavad jaotuskava väljatöötamisel.

140 Lisaks, nagu on meenutatud eespool punktis 89, tuleneb direktiivi artikli 9 lõikest 3, et komisjon võib üksnes kontrollida liikmesriigi võetud meetmete kooskõla direktiivi III lisas loetletud kriteeriumide ja artikli 10 sätetega.

141 Lisaks ei saa direktiivi artikli 14 lõiget 1, mis näeb ette, et komisjon võtab kasvuhoonegaaside heitmeseire ja aruandluse eesmärgil vastu suunised, mis põhinevad direktiivi IV lisas määratletud põhimõtetel, tõlgendada nii, nagu oleks ühenduse

seadusandja andnud komisjonile õiguse määrata kindlaks majandusanalüüsi ja andmete arvutamise meetod, mida liikmesriigid peavad jaotuskava väljatöötamisel kasutama.

142 Nimelt nähtub direktiivi artikli 5, artikli 14 lõigete 2 ja 3 ning artikli 15 sätetest, et nendes suunistes määratakse kindlaks tingimused, mille kohaselt toimub niisuguste käitiste kasvuhoonegaaside heitkoguste järelevalve ja aruandlus, kelle tegevus on hõlmatud direktiivi I lisaga, ning mis toimub liikmesriikide kontrolli all. Järelikult on komisjoni poolt direktiivi artikli 14 lõike 1 alusel vastu võetud ja käesolevas asjas kohaldatavad suunised, st otsusega 2004/156 vastu võetud suunised, mõeldud vaid selleks, et võimaldada nii käitistel kui ka liikmesriikidel koguda kõige usaldusväärsemaid andmeid.

143 Järelikult oli komisjon kohustatud vastavalt direktiivi artikli 9 lõikele 3 oma kontrollipädevust teostades selgitama, mil moel olid Poola Vabariigi poolt jaotuskava väljatöötamisel kasutatud meetmed vastuolus direktiivi III lisa kriteeriumidega ja artikli 10 sätetega. Pealegi, nagu on meenutatud eespool punktis 89, nähtub direktiivi artikli 9 lõike 3 viimasest lausest selgelt, et seadusandja soovis rõhutada põhjendamiskoormist, mis komisjonil jaotuskava tagasilükkamise otsuse vastuvõtmise korral lasub.

144 Käesolevas asjas tuleb märkida, et mis puudutab jaotuskava kooskõla kontrollimist direktiivi III lisa kriteeriumiga nr 2, on komisjon vaidlustatud otsuse põhjenduses 5 „vähem usaldusväärsetena" tagasi lükanud Poola Vabariigi esitatud andmed 2005. aastale eelnevate aastate kohta, põhjusel et komisjoni arvates ei ole neid esiteks sõltumatult ja järjepidevalt kontrollitud ja teiseks ei olnud kindel, et need andmed

vastavad täpselt Poola Vabariigi poolt süsteemi kaasatud käitiste arvule. Samas põhjenduses on ta sellest tulenevalt järeldanud, et „ei saa välistada, et eelnevate aastate kohta Poola [Vabariigi] esitatud heitkoguste andmetest tulenevalt hinnatakse tegelikku heitkogust üle" ja et „lähteandmete puhul, mis on saadud 2005. aasta sõltumatult kontrollitud heitkoguste andmete ja muude Poola [Vabariigi] esitatud arvandmete keskmise alusel, on võimalik, et need ei kajasta õigesti tegelikke heitkoguseid ja ei taga, et saastekvoodid ei ületa seda, mis on vajalik".

145 Mis puudutab seda, et komisjon lükkas tagasi Poola Vabariigi poolt jaotuskava väljatöötamiseks valitud majandusanalüüsi meetodi, siis nendib Esimese Astme Kohus, et jaotuskava kooskõla kontrollimise osas direktiivi III lisa kriteeriumiga nr 3 on komisjon piirdunud vaidlustatud otsuse põhjenduses 8 kinnitusega, et kõigi talle esitatud andmete hulgast pidas ta PRIMES-i mudeli väljundandmeid SKT kasvu ja süsinikuheite määra paranemise näitaja prognoosidena kõige täpsemaks ja usaldusväärsemaks. Seevastu ei esitanud komisjon vaidlustatud otsuses ühtegi põhjendust, mis võimaldaks mõista, miks ei olnud Poola Vabariigi valitud majandusanalüüsi meetod usaldusväärne.

146 Mis puudutab jaotuskavas sisalduvate andmete tagasilükkamist seetõttu, et nende näol ei olnud komisjoni arvates tegemist parimate kättesaadavate andmetega ja sellest tulenevalt eksisteeris oht, et Poola Vabariik hindab heitkoguseid üle, siis tuleb nentida, et vaidlustatud otsuse lugemisel ilmneb, et komisjon on piirdunud Poola Vabariigi jaotuskavas taotletud saastekvootide üldkoguse võrdlemisega oma arvutustulemus-

tega. Nimelt leidis ta selle võrdluse põhjal, et ei saa välistada, et see kogus on üle hinnatud ja otsustas sellest tulenevalt sellele lihtsale oletusele tuginedes Poola Vabariigi jaotuskavas toodud andmed tagasi lükata.

147 Pealegi ei ole komisjon vaidlustatud otsuses mingil moel määratlenud neid jaotuskavas sisalduvaid andmeid, mida ta pidas „vähem usaldusväärseks". Vaidlustatud otsuse põhjenduses 5 on ta piirdunud vaid viitega andmetele, mille Poola Vabariik eelnevate aastate kohta esitas.

148 Samuti ei ole komisjon selgitanud, millises osas ei ole jaotuskavas sisalduvad andmed usaldusväärsed. Ta on üksnes väitnud, et neid andmeid ei ole iseseisvalt ja järjekindlalt kontrollitud.

149 Viimase küsimuse puhul leiab Esimese Astme Kohus, et arvestades komisjoni tõendamiskohustust – nagu on meelde tuletatud eespool punktis 83 –, ei ole komisjon vaidlustatud otsuses esitanud ühtegi asjaolu, mis võimaldaks piisavalt mõista, mil moel olid Poola Vabariigi kasutatud majandusanalüüsi valik ja andmed vastuolus ühenduse õigusega.

150 Lisaks tuleb veel seoses selle viimase küsimusega märkida, et Poola Vabariik väidab, et jaotuskavas sisalduvate andmete kohta oli raamkonventsiooni raames tehtud aruanne ja sellega seoses on komisjon neid andmeid kontrollinud. Vastuseks sellele argumendile piirdub komisjon tõdemusega, et selle asjaoluga ei kaasne automaatselt nende „tunnustamist" saastekvootide kauplemise süsteemi raames.

151 Sellega seoses leiab Esimese Astme Kohus, et kuna direktiiv ei näe ette majandusanalüüsi meetodit, mida liikmesriigid oma jaotuskava väljatöötamisel peavad kasutama, ja jätab selles osas liikmesriikidele teatava tegutsemisruumi, ei võimalda niisugused põhjendused mõista põhjusi, millest tulenevalt komisjon jättis kõrvale need Poola Vabariigi poolt kasutatud andmed. Kuna komisjon ei vaidle vastu ei sellele, et jaotuskavas sisalduvate andmete kohta on tehtud raamkonventsiooni raames aruanne, ega ka sellele, et – nagu väidab Poola Vabariik – komisjon on ise neid andmeid kontrollinud, siis leiab Esimese Astme Kohus, et *a priori* ei saa välistada, et neid andmeid iseloomustab teatav usaldusväärsus. Järelikult oleks pidanud komisjon vähemalt selgitama, mis osas ei olnud Poola Vabariigi poolt jaotuskavas toodud andmed usaldusväärsed ja millest tulenevalt võis need direktiivi artikli 9 lõike 3 kohaselt tagasi lükata.

152 Komisjoni pelk väide, mille järgi – nagu nähtub vaidlustatud otsuse põhjendusest 8 – on tema enda arvutuste tulemused kõige usaldusväärsemad, ei ole eespool punktides 82–90 meenutatud liikmesriikide ja komisjoni vahelist pädevuse jaotust arvestades piisav, et selgitada, millises osas ei ole Poola Vabariigi jaotuskavas kasutatud andmed kooskõlas direktiivi III lisa kriteeriumidega.

153 Eelnevast arutluskäigust tuleneb, et arvestades tegutsemisruumi, mis on liikmesriikidel oma jaotuskava väljatöötamisel, on komisjon sellisel viisil Poola Vabariigi valitud majandusanalüüsi meetodit ja jaotuskavas toodud andmeid tagasi lükates rikkunud vaidlustatud otsuse põhjendamise kohustust. Järelikult tuleb ka teise väite esimese osa tunnistada põhjendatuks.

154 Eespool punktides 133 ja 153 tehtud järeldustest ning eespool punktides 93–95 Esimese Astme Kohtu esitatud kaalutlustest tuleneb, et teise väite mõlema osaga tuleb nõustuda, ning seega tuleb vaidlustatud otsuse artikli 1 lõige 1, artikli 2 lõige 1 ja artikli 3 lõige 1 tühistada.

Vaidlustatud otsuse artikli 1 lõike 1, artikli 2 lõike 1 ja artikli 3 lõike 1 tühistamise tagajärjed vaidlustatud otsuse resolutsiooni teiste sätete suhtes

155 Kõnesoleva hagi uurimise käesolevas järgus tuleb hinnata, millised tagajärjed võib vaidlustatud otsuse nende sätete tühistamine, mida on nimetatud kohtuotsuse punktis 154, kaasa tuua sama akti teiste sätete õiguspärasuse suhtes.

156 Kõigepealt olgu meenutatud, et nagu tuleneb väljakujunenud kohtupraktikast, on ühenduse õigusakti osaline tühistamine võimalik vaid juhul, kui need osad, mille tühistamist on taotletud, on ülejäänud aktist eraldatavad (Euroopa Kohtu 10. detsembri 2002. aasta otsus kohtuasjas C-29/99: komisjon *vs.* nõukogu, EKL 2002, lk I-11221, punkt 45, ja 30. septembri 2003. aasta otsus kohtuasjas C-239/01: Saksamaa *vs.* komisjon, EKL 2003, lk I-937, punkt 30). Euroopa Kohus on ka korduvalt otsustanud, et see eraldatavust puudutav nõue ei ole täidetud, kui õigusakti osalise tühistamisega muudetakse akti sisu (Euroopa Kohtu 24. mai 2005. aasta otsus kohtuasjas C-244/03: Prantsusmaa *vs.* parlament ja nõukogu, EKL 2005, lk I-4021, punkt 13; vt selle kohta ka Euroopa Kohtu 31. märtsi 1998. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-68/94 ja C-30/95: Prantsusmaa jt *vs.* komisjon, EKL 1998, lk I-1375, punkt 257, ja eespool viidatud kohtuotsus komisjon *vs.* nõukogu, punkt 46).

157 Käesolevas asjas algab vaidlustatud otsuse artikkel 1 järgmiselt: „[d]irektiivi artikli 11 lõikes 2 sätestatud esimest viieaastast ajavahemikku hõlmava [Poola Vabariigi] jaotuskava järgmised aspektid ei ole kooskõlas järgmiste kriteeriumitega […]”. Seejärel loetleb komisjon selle artikli lõigetes 1–5 jaotuskava erinevad vastuolud direktiivi

III lisa mitme kriteeriumiga. Arvestades artikli 1 ülesehitust, tooks selle artikli teatavate lõigete võimalik tühistamine kaasa selle, et väheneb vaidlustatud otsuses tuvastatud vastuolude arv direktiiviga.

158 Seejärel tuleb märkida, et vaidlustatud otsuse artikli 2 sissejuhatav osa on järgmine: „[…] jaotuskava suhtes ei esitata vastuväiteid, tingimusel et selles jaotuskavas tehakse mittediskrimineerival viisil järgmised muudatused ja teatatakse sellest komisjonile võimalikult kiiresti, võttes arvesse ajavahemikku, mis on vajalik riiklike menetluste teostamiseks liigse viivituseta". Seejärel näeb komisjon selle artikli lõigetes 1–5 igas lõikes ette jaotuskava muudatuse, mis on tema arvates vajalik, et kõrvaldada artikli 1 vastavas lõikes nimetatud vastuolu. Ka vaid mõne eespool nimetatud sätte võimalik tühistamine annaks järelikult tulemuseks selle, et säiliks komisjoni kohustus jätta jaotuskava suhtes vastuväited esitamata; samas vähendaks see nende muudatuste arvu, mille tegemise tingimusel kõnesolev kohustus esialgu võeti.

159 Samuti tuleb märkida, et nagu nähtub ka eespool punktidest 157 ja 158, on vaidlustatud otsuse artiklid 1 ja 2 omavahel tihedalt seotud. Nimelt on artikli 1 kõigis viies lõikes esitatud vastuolu kohta sama otsuse artikli 2 viies lõikes esitatud muudatusettepanek, et viia jaotuskava komisjoni arvates direktiiviga kooskõlla. Järelikult, kui oletada, et mõni vastuoludest, millele komisjon artiklis 1 viitab, ei ole põhjendatud ja see lükatakse seetõttu tagasi, langeks automaatselt ära ka artikli 2 selle lõike ese, milles tehakse muudatusettepanek nimetatud vastuolu kõrvaldamiseks.

160 Nende kahe artikli struktuurist tuleneb, et nende artiklite lõikeid 1–5 ei saa käsitleda eraldatavatena eespool punktis 156 meenutatud kohtupraktika tähenduses. Nimelt muudaks mõne artikli 1 lõike ning artikli 2 vastava lõike võimalik tühistamine vaidlustatud otsuse sisu.

161 Niisuguse tühistamise puhul asendataks vaidlustatud otsus, mille kohaselt võib jaotuskava vastu võtta tingimusel, et tehakse viis konkreetset muudatust, mis võimaldavad lahendada viis vastuolu III lisa kriteeriumidega, teistsuguse otsusega, mille kohaselt võib selle jaotuskava vastu võtta tingimusel, et tehakse vähem muudatusi. See, et otsus, millega võidakse vaidlustatud otsus asendada, erineks viimasest oluliselt, peab veelgi enam paika, kuna teine Poola Vabariigi esitatud väide seab kahtluse alla tuvastatud vastuolu ning vastavalt vaidlustatud otsuse artiklite 1 ja 2 lõikes 1 nõutud vastava muudatuse. Kuid just see vastuolu nõuab kõige olulisemate muudatuste tegemist jaotuskavas.

162 Vaidlustatud otsuse artikli 3 lõigete 2 ja 3 osas piisab, kui märkida, et need sisaldavad täpsustusi, mis puudutavad vaidlustatud otsuse muude sätete rakendamist.

163 Kõikidest eelnevatest kaalutlustest järeldub, et kuna – nagu nähtub eespool punktist 154 – tuleb tühistada vaidlustatud otsuse artikli 1 lõige 1, artikli 2 lõige 1 ja artikli 3 lõige 1, siis on alust tühistada vaidlustatud otsus tervikuna, ilma et oleks vaja uurida teisi käesoleva hagi põhjenduseks esitatud väiteid.

Kohtukulud

164 Esimese Astme Kohtu kodukorra artikli 87 lõike 2 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna kohtuotsus tehti komisjoni kahjuks, mõistetakse kohtukulud vastavalt Poola Vabariigi nõuetele välja komisjonilt.

165 Kodukorra artikli 87 lõike 4 esimese lõigu alusel kannavad menetlusse astuvad liikmesriigid ise oma kohtukulud. Järelikult jäetakse Ungari Vabariigi, Leedu Vabariigi, Slovaki Vabariigi ning Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriigi kohtukulud nende endi kanda.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ESIMESE ASTME KOHUS (teine koda)

otsustab:

1. Tühistada komisjoni 26. märtsi 2007. aasta otsus K(2007) 1295 (lõplik) riikliku kasvuhoonegaaside saastekvootide jaotuskava kohta, mille Poola Vabariik on esitanud ajavahemiku 2008–2012 kohta kooskõlas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 13. oktoobri 2003. aasta direktiiviga 2003/87/EÜ, millega luuakse ühenduses kasvuhoonegaaside saastekvootidega kauplemise süsteem ja muudetakse nõukogu direktiivi 96/61/EÜ.

2. Mõista Poola Vabariigi kohtukulud välja komisjonilt, kes ühtlasi kannab ise oma kohtukulud.

3. Jätta Ungari Vabariigi, Leedu Vabariigi, Slovaki Vabariigi ning Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriigi kohtukulud nende endi kanda.

Pelikánová Jürimäe Soldevila Fragoso

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 23. septembril 2009 Luxembourgis.

allkirjad

Sisukord

Õiguslik raamistik . . . . . II - 3404

I. Rahvusvahelised ja ühenduse õigusnormid, mis puudutavad Ühinenud Rahvaste Organisatsiooni kliimamuutuste raamkonventsiooni ja Kyoto protokolli . . . . . II - 3404

II. Ühenduse kasvuhoonegaaside saastekvootidega kauplemise süsteemi puudutavad õigusnormid . . . . . II - 3405

Vaidluse taust . . . . . II - 3409

Menetlus ja poolte nõuded . . . . . II - 3415

Õiguslik käsitlus . . . . . II - 3417

I. Esimene väide, et vaidlustatud otsus on õigusvastaselt vastu võetud pärast direktiivi artikli 9 lõikes 3 ette nähtud kolmekuulise tähtaja möödumist . . . . . II - 3418

A. Poolte argumendid . . . . . II - 3418

B. Esimese Astme Kohtu hinnang . . . . . II - 3419

II. Teine väide, et rikutud on põhjendamiskohustust ning direktiivi artikli 9 lõikeid 1 ja 3 II - 3424

A. Poolte argumendid . . . . . II - 3424

B. Esimese Astme Kohtu hinnang . . . . . II - 3431

1. Uue väite väidetav olemasolu, mille Poola Vabariik esitas repliigi staadiumis ja mille kohaselt on komisjon ületanud oma kontrollipädevust . . . . . II - 3432

2. Teise väite põhjendatus . . . . . II - 3434

a) Sissejuhatavad märkused . . . . . II - 3434

Direktiivi eesmärgid . . . . . II - 3435

Pädevuse jaotus komisjoni ja liikmesriikide vahel . . . . . II - 3435

– Liikmesriikide pädevus . . . . . II - 3436

– Komisjoni pädevus . . . . . II - 3437

Kohtuliku kontrolli ulatus . . . . . II - 3438

b) Vaidlustatud otsus . . . . . II - 3439

Teise väite teise osa põhjendatus . . . . . II - 3441

Teise väite esimene osa, et rikutud on põhjendamiskohustust . . . . . II - 3450

Vaidlustatud otsuse artikli 1 lõike 1, artikli 2 lõike 1 ja artikli 3 lõike 1 tühistamise tagajärjed vaidlustatud otsuse resolutsiooni teiste sätete suhtes II - 3456

Kohtukulud . . . . . II - 3458